

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA **G. M. OPHOFF**
Associate Editors:
G. VOS **WM. VERHIL**

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Vol. XI, No. 6

DECEMBER 15, 1934

Subscription Price, \$2.50

MEDITATION

Satisfied In Glory

But my God shall supply all your need
according to his riches in glory by Christ
Jesus.

Phil. 5:19.

My God!

Emphatically the apostle speaks of *his* God in this connection.

Evidently, the reason is that he still has in mind the gift the Philippians sent to him while he was in bonds for Christ's sake. Generously the saints in Phillippi had remembered him. And it had been a gift of their love in Christ, given for Christ's sake, to one of His servants.

Hence, *my* God.

Just as if a son would say to his benefactor: my father shall reward you.

Or as the ambassador of a king would assure him that had been of succour to him in the strange country: my lord and king shall remember you.

So the apostle is still thinking of the gift from the viewpoint of the abounding fruit. Abounding unto an eternal recompence for the givers.

What you did to me you did to my God.

He shall reward you!

Supply your need!

My God!

Blessed promise!

In glory He shall supply all your need!

For, thus the text must be understood. It has respect to the final reward of the people of God, to their state of eternal and heavenly glory, when only

their whole need shall be perfectly supplied and they shall be satisfied with God's likeness forever!

Wrongly the words have been read as if they expressed that God, according to the riches of His glory in Christ Jesus, would supply all the needs of His people; and as if the needs had reference to their earthly sustenance.

Rightly the meaning of the Word of God here is expressed in the far more significant and blessed promise: in glory my God shall supply all your need, according to his riches, by Christ Jesus!

Then, in glory, their capacity for God's riches will be enlarged.

Then He will manifest to them all the riches of His grace.

Then they shall be satisfied.

Glorious reward!

Blessed satisfaction!

Your need He will supply in glory!

All your need; or, as may properly be translated: your whole need!

Need is not identical with desire, though in the perfection of glory the two shall be in full accord with each other. Then, in glory, we shall always know and always desire exactly that which we need, and our need being constantly supplied, our desire shall continuously be satisfied.

Desire is the subjective, the conception, the feeling we have of our need and the longing to have it satisfied.

Need is the more objective want of our very being and nature.

Our desire is determined by the condition of our heart and mind; need by our very being. The latter is that for which our being, as it was formed by the hands of the Creator really calls; that which must be supplied in order to our actual well-being. A plant, according to its very being and, therefore, for its well-being, needs the soil, the rain and the sunshine. A bird needs the

air. A fish needs the water. Man needs God!

For, this is man's need as it is determined by his very being!

He is adapted to be God's image-bearer. God made him thus. He made him a rational creature, a moral creature, a creature with mind and will and with a spiritual soul, a creature that in his very nature is adapted to live in the fellowship of God's covenant-friendship, to know Him and be known of Him in love, to enter into His secrets, to understand His works, His will, His counsel, to will His will and love Him with all his heart and mind and soul and strength, to stand at the head of all created things and with them all to serve Him and be blessed by His grace, to taste His goodness and acknowledge it, to glorify Him and thank Him forever, to be God's eternal friend-servant and dwell in His tabernacle, to see Him face to face and to be satisfied with His likeness, — that is man's need!

Man's need is the living God!

Hence, the singular: all your need; your whole need. Man's need is one. And that one need is God! God's fellowship, God's lovingkindness, the consciousness of God's favor, — that is the need for which his very being cries.

All other needs are determined by, are subservient to, are concentrated around that one need!

If that need is not fulfilled he really needs nothing.

Unless that need is fulfilled the supply of all other desires serve but to curse him, to make him walk in darkness, to cause him to work out his own destruction, to lead him to hell!

For that one need he needs all things, spiritual and material, eternal and temporal. He needs the knowledge of the living God, the light of life; he needs righteousness before God, the sole basis on which he is able to meet his God and to dwell in His presence and be the object of His favor; he needs holiness, that he may always seek the living God and desire to consecrate himself and all things to Him only; and he needs all things that with them as means he may serve and glorify Him Who is blessed forever, Amen!

And what he needs he lost!

He lost God's image, knowledge, light, truth, righteousness, holiness, and became darkness, a foolish lover and pursuer of the lie, perverse in all his ways, corrupt in heart and obdurate in mind, holding the truth in unrighteousness and serving the creature before the very face of the Creator, lusting after the things of the flesh, a lover of evil and an enemy of righteousness, seeking his own destruction. He lost God, His lovingkindness and fellowship, became an exile and object of the awful, always operating, ever present wrath of God, that besets him and pursues him even into outer darkness. And, so miserable and foolish he became, that he never realizes or acknowledges the wretchedness of his loss, that he no more desires what he needs,

but instead lusts after those things that must inevitably destroy him!

And thus he needs forgiveness!

He needs the righteousness which is of God in Christ Jesus by faith!

He needs deliverance from that terrible power of darkness, of the lie, of corruption, of sin and death, of the devil, of this present world. He needs new light, new life, new righteousness, new holiness.

He needs God in everlasting mercy!

God shall supply your whole need!

And the meaning of the word rendered "supply" is to fill. Your whole need he will perfectly fulfill!

The promise is to the Church.

To the redeemed people of God. In principle they have received the supply of their need through grace in Christ Jesus our Lord. For, they have been delivered, liberated from the shackles of sin and corruption. Their sin is blotted out and they received forgiveness and the adoption unto children, the righteousness which is by faith in Christ; their darkness is dispelled and they walk in a new light; their eyes have been opened and they see; their ears have been renewed and they hear; they know their need and desire the perfect fulfillment, they are poor in spirit and they mourn, they hunger and thirst after righteousness . .

For, still they are far from perfection.

A small beginning they have, the firstfruits of the Spirit, by which they are saved in hope, and by virtue of which they long for the full and final harvest eternal glory.

And God shall supply their whole need!

The time shall come when they shall hunger and thirst no more.

When they shall no longer mourn.

When constantly they shall be satisfied, filled with all knowledge of God, righteousness and holiness forever!

So that they shall know as they are known.

See face to face.

Be satisfied with His likeness!

Glorious blessing!

Riches of grace!

In glory and according to His riches God shall supply our whole need!

In glory! Frequently the Word of God speaks of this glory which God has prepared from before the foundation of the world for them that love Him, for His own in Christ Jesus. And always it refers to the future of the Messianic Kingdom.

That Kingdom will be a kingdom of glory!

And all the citizens of the Kingdom eternal will then be glorified. Its glory will not merely shine round about them, will not only and chiefly be in their environment; it will be in them. Their whole being, their soul and their body shall be glorious.

Glory is the manifestation, the radiation of goodness, of great goodness, of goodness in a high plane. God is infinitely glorious for He is infinitely good. He is Goodness, Perfection and the Fount of all goodness. Hence, all glory is eternally His, whether it is the glory that is eternally immanent in His adorable Being, the glory as Himself beholds it from eternity to eternity, or the glory that radiates forth from Him in all the works of His hands, the glory, especially, that dwells in Christ and through Christ in the Church. And in the eternal Kingdom all will be a manifestation of the glory of God in Christ Jesus our Lord. As far as heaven is above the earth, as far as the excellency of Christ is above that of the first Adam, so far will the excellent glory of that kingdom be above the beauty of the first paradise.

In that glory God will supply all our needs!

They will be greater than ever before, because then we shall be glorified.

They will be new capacities to fill; new capacities of knowledge and light, of righteousness and holiness, of life and blessing, of fellowship and love.

A new, heavenly, eternal capacity for the living God!

Fulfill it, not once for ever, but constantly, so that they shall neither hunger nor thirst but eternally drink from the fountain of the water of life freely and be nourished with the hidden Manna and eat of the fruit of the tree of life. For, the tabernacle of God shall be with men and all things shall be made new. And God will dwell with them and they shall be His people, and God himself shall be with them and be their God. And God shall wipe away all tears from their eyes; and there shall be no more death, neither sorrow nor crying, neither shall there be any pain, for the former things are passed away. And there shall be no more curse, for in the new Jerusalem there shall be the throne of God and of the Lamb and his servants shall serve Him. And they shall see His face, and His name shall be in their foreheads. And there shall be no night there; and they need no candle, neither light of the sun, for the Lord God giveth them light; and they shall reign forever and ever

Then, then they shall be satisfied!

When God shall have supplied their whole need, in glory!

And according to His riches!

For, these two: *in glory* and *according to His riches* belong inseparably together.

The former denotes the eternal, heavenly capacity of the whole need of the children of God in the kingdom that is to come; the latter points to the only source whence their need can be supplied, as well as to the standard of measure according to which it shall forever be fulfilled. There will be a blessed capacity for the riches of God that must be filled; and there will an inexhaustible source of riches to fill it!

According to His riches!

God is rich!

With Him there is an infinite store of goodnesses, of bounties and blessings, of things to make happy and to rejoice in forever.

He is rich in Himself! Infinitely rich He is in light and life, in knowledge and truth, in righteousness and holiness, rich in the fellowship of His blessed triune covenant-life. Most blessed is He forever, Amen! . . .

And rich He is for His people!

For, to the glory of His grace in the Beloved, He has ordained for them from before the foundation of the world, a rich inheritance, an inconceivably great store of spiritual, heavenly riches, joy unspeakable and full of glory.

And those riches will be the source of our eternal supply!

Yea, they shall be the standard, according to which He shall fulfill our whole need!

All the riches of God will be poured out upon us!

No good thing will He withhold!

Glorious hope!

By Christ Jesus!

Or, to render it literally as in the original: in Christ Jesus.

Of God, in Christ! Thus it is now; thus it must needs be; thus it shall be forever and ever, even in the glory of the eternal Kingdom.

In Christ, for He is the meritorious cause of all the riches of grace with which God shall supply our whole need in glory. On our part there is nothing to boast. We had lost the riches we possessed. We had forfeited forever the riches of God's goodness. Impossible, wholly impossible it was for us ever to regain them. Worthy of wrath and death we had made ourselves, and all we could do and did was to make ourselves more worthy of wrath and death daily. But Christ, God's Christ, opened for us inexhaustible stores of greater divine riches of grace than ever we possessed or could have obtained without Him

Abundant mercy!

In Christ, for He is the Head of His Body, the Church. On Him are the riches of God poured out first and centrally. To Him they are given as the Head. And He became the quickening Spirit, that He might pour out the riches of God's grace on them that are of Him. He is our Manna. He is the living reservoir of the water of life from which we shall drink forever!

In Christ!

Yet, of God! For, even Christ is of God!

God the Fountain. Of Him are all things, and through Him, and to Him!

To him be the glory, forever!

Amen, yea, Amen!

H. H.

EDITORIALS

A Protest And Its Answer

In conclusion we must still call the attention of our readers to the final paragraph of the answer of synod to the protest of Mr. J. J. Hoekstra *in re* the Three Points, which reads as follows:

"The Protest wrongly charges Synod of drawing 'in Point One no line between the unregenerate and the elected'. Cf. p. 3, D. This is in direct conflict with the words of Point I, 'dat er, behalve de zaligmakende genade Gods bewezen alleen aan de uitverkorenen ten eeuwigen leven, ook een zekere gunst of genade Gods is, die Hij betoont aan Zijne schepselen in het algemeen'. Here the difference between the elect and the rest is plainly indicated as consisting in this, that the elect receive saving grace over and above common grace, while the rest receive only common grace, which does not save nor impart eternal life".

How true this answer appears!

How unjustly the protestant appears to have accused Synod of having obliterated the line of distinction between the elect and the reprobate ("the rest" the report seems to prefer)!

How clearly the first point of 1924 draws the distinction!

And how stupid of the protestant not to see this! Surely, he must be a simpleton not to understand what is so clearly written!

But there is something wrong here somewhere. Hardly could it be presupposed that the protestant could be quite as simple and ignorant as the committee and the synod actually seems to think he is.

The trouble is that there is another part to this First Point, and that the protestant had reference, not, of course, to the part quoted by synod, but to that other part.

And that other part teaches, that God is gracious to all men in the preaching of the gospel!

For, this so-called common grace, which the First Point is supposed to distinguish so clearly from the grace of God over the elect, is proven by the well-meaning offer of salvation, the preaching of the gospel to all men without distinction.

The preaching of the gospel, therefore, is declared to be grace for all men.

With a little good-will, synod could easily have surmised that the protestant referred to this part of the First Point. And having surmised this synod should have shown that this common-gospel-grace of God does not obliterate the line between elect and reprobate.

And if synod had honestly faced this problem, it would, perhaps, first have discovered that it is a dif-

ficult one; then the light would have dawned upon it, that there is something wrong with the First Point; and, finally, they would have declared:

"The protestant *rightly* accuses synod of having obliterated the line between elect and reprobate with respect to the preaching of the gospel".

Let me conclude this discussion by the remark, that personally I am very sorry, that while through the protest of brother Hoekstra synod had the opportunity of repairing the wrong committed and correcting the errors declared in 1924, it refused to take its task seriously.

Sorry for the Christian Reformed Church.

For, brethren, there is also a hardening of the heart if we do not repent!

God cannot be mocked at!

H. H.

Geraffineerd Remonstrantisme

Prof. Haitjema van Groningen heeft zich in de laatste dagen bij de Gereformeerden in Nederland nogal stinkende gemaakt.

Op Zondag, 14 Oct., den dag, waarop de Afscheiding herdacht werd, heeft hij te Ulrum, van den kansel, waar vroeger De Cock predikte, een predikatie gehouden over Num. 14:20 en 21.

Om twee redenen is hij door deze predikatie in de achting gedaald.

In de eerste plaats, omdat volgens de verslagen in de Nederlandsche bladen deze predikatie een tirade bedoelde te zijn en was tegen de Afscheiding en de Gereformeerden. Het is eene "ontzaglijk fel veroordeelende preek" geweest.

In de tweede plaats, omdat de spreker blijkbaar niet genoeg ernst met zijn tekst maakte, zelfs de oorspronkelijke tekst er niet eens op nagezien heeft, en aldus een tekst koos, die eigenlijk met heel zijn preek niets te maken had.

Het laat zeker geen twijfel, dat prof. Haitjema zulke dingen beneden zijn waardigheid had moeten achten.

Maar nu lazen we onlangs ook nog, dat hij het er maar slecht heeft afgebracht op het Congres van Calvinisten, dat niet lang geleden te Amsterdam werd gehouden.

Prof. Haitjema was ook verzocht zich te vertegenwoordigen en woonde het congres bij, trad zelfs als spreker op.

Laat mij hier tusschen twee haakjes een wenk mogen geven. Ondergeteekende had ook persoonlijk, beide uit Nederland en uit Engeland, een verzoek ontvangen, om het congres bij te wonen, waarvoor hij dankbaar is en waaraan hij ook wel gevolg had willen geven, indien de financiële zijde der zaak geen bezwaar geweest ware. Is het niet mogelijk, dat de leden

van zulk een congres gezamenlijk en gelijkelijk al de onkosten dragen daaraan verbonden? Dat zou het althans meer mogelijk maken voor degenen, die van verre moeten komen, om deel te nemen aan de beweging.

Doch dit tusschen twee haakjes.

We lazen van prof. Haitjema, niet alleen, dat zijn Barthiaansche beschouwingen er bij het congres niet in wilden en dat hij grondig werd tegengesproken, maar ook, dat hij openlijk sommige Gereformeerden beschuldigde van "geraffineerd Remonstrantisme"!

Die beschuldiging boezemde mij om twee redenen belang in.

In de eerste plaats, omdat ik gaarne zou weten, wat prof. Haitjema door dat "geraffineerd Remonstrantisme" verstond en waarom hij sommige Gereformeerden daarvan beschuldigde. Als "geraffineerd" verfijnd, verkapt moet beteekenen, zoodat Remonstrantisme, dat geraffineerd is moet duiden op Remonstrantisme, dat wil varen onder Gereformeerde vlag, dan kon hij ook wel eens komen op een Calvinisten congres ten onzent en herhalen zijn beschuldiging. Met dat al zou ik gaarne weten, wie en wat prof. Haitjema op het oog had en waarom hij grond meent te hebben voor zulk eene beschuldiging.

In de tweede plaats, omdat men meldt, dat op het congres prof. Haitjema verzocht werd die beschuldiging van "geraffineerd" terug te trekken.

Hij heeft dat ook gedaan.

Doch allereerst deed hij dat op een ietwat zonderlinge manier. Hij verklaarde, dat hij het woord bedoeld had in den zin van het Engelsche "refined" en dat zou dan weer moeten beteekenen zoo ongeveer hetzelfde als het Nederlandsche "gezuiverd".

Nu gaat die draai in de taal niet al te goed op. *Refined* staat niet op gelijken voet met *gezuiverd*.

Maar bovendien, wat is nu "gezuiverd Remonstrantisme"? Ik begrijp er niet veel van.

Doch ten tweede trok het nog veel meer mijn aandacht, dat het congres juist eischte, dat prof. Haitjema dat woord "geraffineerd" zou terugnemen. De hoofdbeschuldiging zat toch zeker in het "Remonstrantisme" en niet in "geraffineerd". Geraffineerde of ongeraffineerde suiker is toch zeker altijd suiker? En geraffineerd of ongeraffineerd Remonstrantisme is toch altijd nog Remonstrantisme?

En toch, als ik goed gelezen heb, heeft het congres hem niet verzocht om de beschuldiging van Remonstrantisme, geslingerd naar het hoofd van sommige Gereformeerden, te herroepen, maar alleen om *peccavi* te zeggen voor het gebruik of misbruik van het woord "geraffineerd".

Dat begrijp ik niet.

Wil dat zeggen, dat het congres oordeelde, dat de beschuldiging van Remonstrantisme niet zoo ernstig was als die van "geraffineerd" te wezen?

Moet men hieruit opmaken, dat het congres oordeelde dat de beschuldiging van Remonstrantisme ten

opzichte van sommige Gereformeerden wel gegrond was?

Ik dacht terug aan den tijd, dat ik me eens op de Classis-vergadering liet ontvallen, dat men ook bij de Christelijke Gereformeerde predikanten de Gereformeerde waarheid dikwijls met een kaarsje zoeken moet.

Aan het einde van de vergadering wilde men censuur oefenen over die uitdrukking van mij.

Men debatteerde toen ernstig over de vraag of ik gezegd had "met een kaarsje" of "met een lantaarn-tje."

Maar eindelijk kwam men toch zoover, dat men voorstelde van mij te eischen om die uitdrukking terug te nemen.

Toen ik daar echter een amendement aan toevoegde: "of te bewijzen", trok men het voorstel in.

Zoo zal het toch niet gegaan zijn op het Calvinisten congres met dat "geraffineerd Remonstrantisme" van prof. Haitjema?

H. H.

BEKENDMAKING

Classis-vergadering staat, D. V., te worden gehouden Woensdag, 9 Jan., 1935, om negen uur in den voormiddag in de Eerste Prot. Ger. Kerk te Grand Rapids, Michigan.

M. Vander Vennen, S. C.

IN DEN NACHT

Neen, vrees niet in den donkeren nacht

Verhaast uw schreden niet!

Een houdt er over u de wacht,

Die ook het duister ziet.

Hij leidt u door den schemer voort,

Uw schaduw teekent Hij;

In ieder windje ruischt Zijn woord:

Ik ben u steeds nabij!

Omlaag, omhoog en overal

In heel de oneindigheid,

Is Hij, die nooit verlaten zal

Wie zich van Hem niet scheidt.

Vooruit, door nacht en stormgedruisch

Den blik omhoog gericht!

De Vader waakt in 't Vaderhuis

Zijn vensters zijn verlicht.

Augustinus zegt: "Er is geen ding zoo zeker als de dood, en niets zoo onzeker als het stervensuur. Daarom is niets zoo noodig, als dat men ten allen tijde bereid is, en dat men dit zeker weet, en niet maar onzeker meent."

More Strange Reasonings

In *The Banner* for Nov. 9, Rev. J. K. Van Baalen, placed an explanation of the Sundayschool lesson that reads in part:

"God also makes use of Christians in order to lead others to a saving knowledge of Christ. That, however, is not under discussion at present. Besides gaining others for the kingdom there is, or should be, an influence from the church member upon those worldly people who remain such. The two little parables in our text show that we should limit ourselves to the latter influence. The world does not get into the city, although it sees the city on top of the hill. They remain separate though the light of the city shines down upon those who live at the foot of the hill. The lamp and they that are in the house do not become one, yet those in the house catch the light of the lamp upon the retina of the eye.

"This influence of the example of true Christians in the midst of the world is of a twofold character: both sin and the curse that is due to sin have been retarded. It is this that Christ expresses when He calls his disciples *the salt of the earth*. For salt does two things; it keeps from *spoiling*, and it imparts *flavor*. Salt is never put into a living organism, but only into dead matter. Without salt the dead meat of the butchered calf would soon spoil. Without the influence of the Christian the dead world would soon rot so completely as to make it unfit even for a brief existence here on earth. And without the influence of the church, life would become so tasteless that it would not be worth living. But now the church adds salt to the life of the world: sin is checked throughout the meat. That is to say, not only are there single individuals of high moral standing, but the entire public opinion is raised to a higher level. Even those who would like to live in open sin, refrain from doing so because public opinion is against them. Those also who are naturally inclined to seek their pleasure in the sordid and insipid things of life, are raised to a higher level where they learn to enjoy wholesome occupation and more noble entertainment.

"The parable of the salt, therefore, teaches that Christians should so influence the world as to save it from destruction for this life. and the parables of the city *on the hill* and of the lamp *on the stand* convey similar ideas. The world will never become Christian. Yet the world must so undergo the uplifting influence of the church that it bathes itself in its light. If that be the case, the world will, in spite of its own lack of true godliness, admit the superiority of the Christian religion, the idealism of its code of ethics, and praise God because of the presence of God's people in its midst. Bold atheistic propaganda will not get much of a hearing in such an environment."

What may be the earmark of a great mind? According to Rev. H. J. Kuiper the ability to encompass

and envisage the doctrine of the antithesis and that of common grace. It will be recalled that in *The Banner* for Feb. 9 he placed an article in which one comes upon the following statement: "There is no conflict between the doctrine of the antithesis and that of common-grace. Both are clearly taught in Scripture. Small minds can encompass only one of the truths. Great minds like Dr. A. Kuiper (and he should have added, 'like Revs. H. J. Kuiper and J. K. Van Baalen' and all the exponents of the theory, not truth, of common-grace) envisage and develope both." I repeat what I asserted in my comment on Kuiper's article that no exponent of common grace (and the late Dr. A. Kuyper forms no exception to this) has ever encompassed both for the simple reason that contradictory propositions or doctrines (the two doctrines in question are contradictory) cannot be encompassed by the mind.

Conceding nevertheless that the minds of the exponents of common grace are great, we may continue to enquire, What is the earmark of the great minds? Examining the above-cited writing of Rev. Van Baalen, one is forced to conclude that the earmark of a great mind is that it thinks not for itself and thus imbibes, uncritically and without asking questions whatever Christian Philosophers and theologians have concocted and handed down to us, be the concoction truth or falsehood. Van Baalen's explanations of the parables of the "Salt" and of the "Candlestick" were taken literally from Kuyper's "Gemeene Gratie". Now I would say nothing about this if Kuyper's exegesis and applications were true. We all stand, to be sure, on the shoulders of our forbears and thus are lifted by them to vantage-points to which we by ourselves could never have attained. We are thankful to God for the luminaries that He gave to His church and we gratefully bask in their light. However, the great minds of the past were, with the exception of the agents of revelations, fallible people. What they bequeathed must therefore be critically examined before imbibed as truth. Now the aforesaid explanations of Kuyper are so palpably impossible that anyone who takes them to heart as good food gives evidence either of being the possessor of spiritual tast organs that have lost their sensitiveness or of being capable of swallowing whole without first tasting whatever pabulum he in his hunt for food comes upon.

Let me show how literally Van Baalen's explanations agree with those of Kuyper. Wrote the latter: "Het zout doet niets anders dan de bedervende ontwikkeling stuiten. En zoo nu ook is het met het uitschijnsel en in de wereld inschijnend licht. Daarom heet het in Matth. 5:14, 15 en 16: 'Gij zijt het licht der wereld. Eene stad, boven op eene berg liggende, kan niet verborgen zijn . . .'"

Alzoo de wereld klimt niet op tot de stad, en de stad daalt niet naar de wereld af. Beide blijven onderscheiden en gescheiden, maar het licht uit de stad

schijnt in de wereld in. De kaars en zij die in huis zijn, blijven twee, maar degene die in huis zijn, vangen op het netvlies van hun oog het licht op . . ." Gemeene Gratie, Vol. 2, p. 677. In another volume Kuyper affirms that, according to the above-cited utterances of Jesus the people of the world devoid of the life of regeneration glorify God and are thus the possessors of a common grace.

That Van Baalen's (and Kuyper's) explanations of Jesus' utterance (under consideration) are impossible is evident. The salt, so it is said, not merely stays the process of corruption in the dead meat but actually revivifies so that it, the flesh, is transformed into a living organism and yet remains dead. Such is the thought conveyed. Consider this from Van Baalen's pen: "That is to say, not only are there single individuals, (reprobate worldlings, of course, G. M. O.) of high moral standing, but the entire public opinion is raised to a higher level . . . Those also who are naturally inclined to seek their pleasure in the sordid things of life, are raised to a higher level where they learn to enjoy wholesome occupations and more noble pleasures." And again: "If that be the case of the whole world will, in spite of its lack of true godliness . . . praise God because of the higher tone of life." Thus the reprobated wicked in the world, the people devoid of true godliness, the spiritually dead sinner, praise God. The dead meat is revived and worships God and yet remains dead . . . If this is not nonsense what is? And these absurdities they dare to put in the mouth of Jesus. But — Kuyper said it. Now further — but, what is the use. These errors have been exposed so often.

How firmly this theory of common grace — the theory that the natural man, devoid of the life of regeneration performs works that have real ethical merit in the sight of God — has embedded itself in the hearts of the divines of the Christian Reformed churches, how they arm themselves with this theory as often as they turn to Scripture, how it has become to them the spectacles through which they view every text, how this theory blinds them to the truth, disqualifies them as spokesmen of God, and turns them into extollers of a worldly wisdom and thus into silentaries of the speech of the Word, is again evident in a meditation by Ds. J. B. Hoekstra and appearing in *De Wachter* for Nov. 28. The scripture upon which the meditation turns is Mat. 7:16-20: "Aan hunne vruchten zult gij ze kennen. Leest men ook een druif van doornen, of vijgen van distelen? Alzoo iedere goede boom brengt voort goede vruchten, en een kwade boom brengt voort kwade vruchten. Een goede boom kan geen kwade vruchten voortbrengen, noch een kwade boom goede vruchten voortbrengen. Iedere boom, die geen goede vruchten voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen. Zoo zult gij dan hen aan hunne vruchten kennen." The reverend's comment on this saying

of Christ reads in part: " 'Aan hunne vruchten zult gij ze kennen.' Maar wat bedoelt Jezus met deze vruchten? Het gaat hier over de valsche profeten, en voor hunne leer moesten de discipelen zich wachten, zegt Jezus. En dat zouden ze kunnen, zoo ze acht gaven op hunne vruchten. Hebben we door die vruchten te verstaan, den levenswandel van deze valsche profeten, zooals het door velen opgevat wordt. Men meent, dat Jezus hier leert, dat het uit den levenswandel ontwijfelbaar zeker blijkt of iemand al of niet uit God is geboren, of iemand in schijn of inderdaad tot God is bekeerd; of iemand een ware of een valsche profeet is. — Nu is het, in het algemeen de zaak beschouwd, waar, dat het leven, de levenswandel, de werken die iemand doet, openbaringen zijn van het beginsel waaruit iemand leeft. Maar daarvan spreekt de Heere hier niet. Die valsche profeten toch treden op in schaapskleederen; naar het uiterlijke vertoonen zij zich een beeld van ware vroomheid; op hunne gedragingen valt niets bijzonders aan te merken; die afgaat op den schijn houdt hun voor gezanten van Christus; juist in het uiterlijke, in den wandel, zoeken zij hun kracht. Op den levenswandel kan de Heiland het oog niet hebben gehad. Dat blijkt wel duidelijk uit de vraag die Jezus doet in vers 16: 'Leest men ook een druif van doornen of vijgen van distelen?' Met die vraag toch wil de Heere het onmogelijke daarvan te kennen geven. Als nu met die druif en met die vijgen op den levenswandel gedoeld werd, dan zou volgen, dat men wel een druif van doornen, of vijgen van distelen kan lezen. Het is toch zeer wel mogelijk, dat een zedig leven en een uiterlijke vorm van godsdienstigheid gevonden wordt bij menschen, die niet waarlijk tot God bekeerd zijn. Ja, komt het niet voor, dat soms ongeloovigen een zediger en meer ingetogen leven leiden dan een Christen? Heeft ook een der discipelen in Judas Iskariot een huichelaar gezien? Werd hij wel door zijne medediscipelen wegens zijn levenswandel verdacht gehouden? Was er wel uitwendig eene aanmerking te maken op het leven van den Farizeër, die zeide: 'Ik dank U, o God, dat ik niet ben gelijk andere menschen'?

"Jezus heeft hier niet het oog op het leven, maar op de leer van de valsche profeten. Het valsche bij hen bestond juist daarin, dat zij, naar het leven te oordeelen, schenen te zijn profeten van God gezonden, maar die inderdaad verwerpelijk waren, omdat hunne leer niet was overeenkomstig het Woord van God."

The writer of the above lines reasons thus: Christ, when uttering these words, had not before His mind the works, the walk of life (levenswandel) of the false teachers. Proof? Christ emphatically asserts that thorns do not yield grapes. Now if grapes in this saying of His signified walk of life it would needs follow that thorns yield grapes indeed; for the undisputed testimony of *our* experience is that the ungodly (thorns) yield good fruit (bear grapes). The thought actually presented here is this: If Christ used the word

"grapes" as the signification of "works" instead of doctrine, He would have said, not, 'thorns yield no grapes' but 'thorns yield grapes indeed'; for it is an established fact (a fact established by our very own observation and experience) that the reprobated wicked (thorns) perform works that have real ethical merit (bear grapes), so that, if Christ would have expressed a contrary sentiment, He would have pitted Himself against the infallible testimony of our very own observation, mind. Such is indeed the reasoning. What we have here is an instance of a mind setting itself up as a standard of truth. Mark you, Christ emphatically declares that thorns do not yield grapes. Brushing aside this teaching, this mind insists that thorns do yield grapes.

It can be proven *from Scripture* that Christ was indeed thinking also of the walk of live of the false teachers. Consider that these teachers were the scribes and pharisees. Said Jesus to the multitude, and to His disciples: "The scribes and the pharisees sit in Moses' seat: all therefore whatever they bid you observe, that observe and do; but do not ye after their works: for they say and do not" (Mat. 23). Thereupon Christ enumerates *their* evil works. They lay heavy burdens on men's shoulders. They make broad their phylacteries, and enlarge the borders of their garments, love the uppermost rooms at feasts, and the chief seats in the synagogues and the greetings in the markets. They love to be called by men, Rabbi, Rabbi (professor, professor, or doctor, doctor). They devour widow's houses, and for a pretence make long prayers. They compass sea and land to make one proselyte, and when he is made, they make him twofold more a child of hell than themselves. They swear by the gold of the temple. They strain at a gnat and swallow a camel. They build the tombs of the prophets, persecute God's people and crucify the Son of God.

Someone may ask, Can our observation deceive us? Surely, yes. The mind whose reasonings I examine, admits this. He informs his readers that the scribes and pharisees were regarded by their contemporaries as a people of true piety though in reality they were veritable scoundrels. But Christ saw through them; He knew what was in man. And He hangs before our eye a true picture of their walk of life. It is therefore the speech of this picture and not the testimony of our observation that is to be taken as the standard of truth. Doing so, we say with Christ, "Thorns yield thorns and not grapes".

But one may say, Can there be conflict between life and Christ's teachings. Surely, no. But life is one thing; how philosophers with minds biased by a theory insist on seeing and interpreting life, another. It is with the latter that Christ's teachings are in conflict; for He called thorns, thorns and not grapes, and we will continue to take His word for it that it is so.

G. M. O.

Volharding En De Vastigheid Des Verbonds

Wie op grond der Heilige Schrift gelooft, dat het Verbond Godes is en het heil des Heeren, dat God de Zijnen van voor de grondlegging der wereld ten eeuwiggen leven heeft uitverkoren, dat Christus voor de uitverkorenen is gestorven en opgewekt en voor hen volkomenlijk heeft voldaan, dat de toepassing des heils in volstrekten zin Gods werk is en dat God nooit laat varen het werk Zijner handen, die kan er geen oogenblik meer aan denken om in te stemmen met hen, die een afval der heiligen leeren en met allerlei argumenten zich keeren tegen de leer der volharding ten einde toe.

Over elk van bovengenoemde waarheden willen we, in verband met de waarheid van de volharding der heiligen een enkel woord zeggen.

Het verbond is Godes en staat daarom onwankelaar vast, kan nooit worden verbroken of teniet gedaan. Het ligt eeuwiglijk vast in God, Wiens Naam is Jehova, en Die nooit verandert. Het is Godes in oorsprong, Godes in doel en strekking, Godes in de realiseering en toepassing, Godes in zijn historische ontwikkeling, Godes in betrekking tot degenen, die in dat Verbond worden opgenomen en Godes in de handhaving er van. Van het begin tot het einde rust Gods Verbond nergens en nooit in den wil des menschen, hangt het nooit van den mensch af. Noch ook is het ooit zoo, dat het Verbond in zijn oorsprong of bestaan zou afhangen van beide, God en den mensch. Ware dit wel het geval, hing Gods verbond aan de trouw van twee partijen, hetzij in oorsprong of bestand, dan zou er van de vastigheid des verbonds nooit sprake kunnen zijn. Immers zou die vastigheid nooit hechter kunnen zijn dan de onveranderlijkheid van de zwakste der partijen, hier de mensch. Dan stond de zaak Gods juist elk oogenblik te wankelen, beter nog, zij zou geen oogenblik kunnen staan. Alleen dan, als het verbond Godes is, als we kunnen handhaven, dat overal en altijd en in elk opzicht dat verbond alleen in Hem rust, kunnen we ook belijden, dat het eeuwig vast staat.

Het ligt wel in den aard der zaak, dat we bij de handhaving van deze waarheid elke voorstelling van Gods verbond als een overeenkomst tusschen twee partijen, hier God en den mensch, moeten afwijzen. Zoo kan wel een verbond worden gesloten tusschen mensch en mensch. Immers de mensch staat tegenover den mensch op gelijken voet. Hij kan tegenover den mensch voorwaarden stellen, ook voorwaarden inwilligen en aannemen of verwerpen. De mensch kan dus met den mensch een overeenkomst sluiten, waarin men over en weer voorwaarden stelt, over en weer beloften aflegt, over en weer elkander trouw zweert op grond van de geslotene overeenkomst. En zulk een verbond wordt gehandhaafd en houdt stand, alleen zoolang beide par-

tijen aan de overeenkomst getrouw zijn. Wordt slechts één der beide partijen ontrouw, dan is het verbond vernietigd. De ontrouwe partij doet dan ook de trouw van de andere partij teniet. Zoo nu stelt men het ook maar al te dikwijls voor met het oog op Gods verbond met den mensch. Men doet dat beide ten opzichte van het zoogenaamde werkverbond in het eerste paradijs en ten opzichte van het verbond der genade, zooals God dat thans opricht in de lijn der geslachten van Zijn volk. Het verbond is dan een overeenkomst. God is de eene partij en de mensch de andere. Men stelt het dan wel niet zoo voor, dat God en de mensch elkander over en weer voorwaarden stellen en over en weer beloften afleggen, want men verstaat er nog iets van, dat God souverain is. Neen God stelt alleen al de voorwaarden; Hij schenkt alleen al de beloften; Hij is het ook, die volstrekt eischt, dat de mensch Zijn Verbond zal inwilligen en houden. Maar de mensch moet dan toch inwilligen. Hij moet Gods verbond willen. En hij moet het ook getrouwelijk blijven handhaven en overeenkomstig dat verbond leven en wandelen. Willigt hij het niet in, dan komt Gods verbond met hem niet tot stand. God is dan wel de getrouwe, maar Zijn trouw lijdt toch schipbreuk op de ontrouw van den mensch. Des menschen ongeloof doet Gods trouw teniet. Of ook, willigt hij het wel eerst in, maar wordt hij later ontrouw, dan wordt Gods verbond verbroken, dan gaat op de ontrouw van den verbondsbreker de zaak Gods te gronde.

Zoo stelt men reeds voor het Verbond, dat God oprichtte met Adam in het paradijs, het zoogenaamde verbond der werken. Dat verbond heet dan een door God gemaakte overeenkomst tusschen God en den mensch in Adam, volgens dewelke Adam in den weg der gehoorzaamheid het eeuwige leven kon verdienen, tot de hemelsche heerlijkheid kon opklimmen. Dat verbond bestond dan hoofdzakelijk in eene belofte, een voorwaarde en een bedreiging. De belofte was die van het eeuwige leven, de voorwaarde was gehoorzaamheid, op de proef gesteld door het verbod om te eten van den boom der kennis des goeds en des kwaads, en de bedreiging was de dood. En Adam moet dat verbond inwilligen en houden, aan de voorwaarde voldoen en de belofte aannemen. Heel dit verbond is dan een overeenkomst, die als eene genadige beschikking Gods aan Adams natuurlijke betrekking tot God, de betrekking, waarin hij krachtens de schepping naar Gods beeld reeds tot God stond, wordt toegevoegd. God had Adam eenvoudig in den toestand, waarin hij krachtens zijne schepping stond, kunnen laten. Hij had daartoe aan Adam de zedewet gegeven, in zijn hart geschreven. En als hij die wet hield, kon hij in den oorspronkelijken toestand blijven. Doch in Zijne genade wilde God hem hooger opvoeren, ten eeuwigen leven. Daartoe moet nu het werkverbond dienen. Daartoe komt nu het proefgebod bij de zedewet en verbindt God genadiglijk aan het proefgebod de belofte des eeuwigen levens.

Zoo ongeveer wordt de verbondbetrekking tusschen God en Adam in het paradijs voorgesteld, ofschoon deze voorstelling nooit een plaats vond in onze Formulieren van Eenigheid. Wel vindt ge haar reeds duidelijk uitgedrukt in "The Westminster Confession of Faith," Ch. VII, 1, 2, waar we lezen (vertaling van mij): "De afstand tusschen God en het schepsel is zoo groot, dat, ofschoon alle redelijke schepselen Hem gehoorzaamheid verschuldigd zijn als hun Schepper, zij toch nooit eenige vrucht van Hem zouden kunnen verwachten als hunne zaligheid en hun loon, behalve door eene vrijwillige neerbuigende goedheid Gods, dewelke Hij naar Zijn welbehagen heeft geopenbaard in den vorm van een verbond. Het eerste verbond, met den mensch gemaakt, was een verbond der werken, waarin het leven was beloofd aan Adam en in hem aan al zijne nakomelingen, op voorwaarde van volkomene en persoonlijke gehoorzaamheid". En deze voorstelling van het zoogenaamde verbond der werken wordt door vele theologen gevolgd en ontwikkeld. Het verwondert ons dan ook niet, dat prof. L. Berkhof in zijn Dogmatiek, I, cap. IV, haar overneemt en zonder eenige kritiek of verdere ontwikkeling weergeeft. Hij schrijft (vertaling van mij):

"God zou eenvoudig de natuurlijke betrekking van den mensch hebben kunnen bestendigen. In dat geval zou Adams gehoorzaamheid, hoe lang deze ook zou hebben geduurd, hem nooit eenige aanspraak op loon hebben gegeven, en het veranderlijk karakter van zijne heiligheid zou zijne toekomstige zaligheid onzeker hebben gemaakt. Door loutere genade bewogen, boog God zich echter neder om een verbondsbetrekking met den mensch aan te gaan, hem genadiglijk aanbiedend het loon eener eeuwige zaligheid voor eene tijdelijke gehoorzaamheid. Het verbond aldus opgericht staat technisch in de theologie bekend als het verbond der werken.

"Daar ons in de Schrift geen mededeeling gedaan wordt van het oprichten van het verbond der werken, komt natuurlijkerwijze de vraag op, of er eenige grond is voor de stelling, dat God werkelijk in zulk eene verbondsrelatie met Adam is getreden. De volgende overwegingen mogen dienen als een antwoord op deze vraag:

"1. Al de elementen van een verbond worden in de Schrift aangeduid, en als de elementen tegenwoordig zijn, zijn we, in eene systematische studie der Schrift, niet alleen gerechtvaardigd, maar ook verplicht, om ze met elkander in verband te stellen, en om de leerstelling aldus gevormd een passenden naam te geven. In het geval, dat wij thans overwegen, zijn er twee partijen, die met elkaar in eene vrijwillige betrekking treden; er is eene voorwaarde, eene belofte, en eene bedreiging van straf. Het is waar, dat we niet lezen, dat de partijen tot eene overeenkomst komen, noch ook, dat Adam de gestelde voorwaarden aanvaardt, doch dit

doet wezenlijk niets ter zake. Hiervan wordt zelfs niet gerept in verband met het verbond met Noach en Abraham. Als God in verbondsbetrekkingen treedt met Zijn schepselen, dan stelt Hij altijd de stipulatiën vast, en deze zijn altijd genadige stipulatiën, zoodat het natuurlijkerwijze verwacht mag worden, dat het schepsel ze toestemt. God had Zijn verbond slechts aan te kondigen, en de volmaakte staat, waarin Adam leefde, was er voldoende borg voor, dat hij het zou aanvaarden.

"2. Er was een belofte van eeuwig leven. Dit wordt niet met zoovele woorden uitgesproken, maar ligt toch verondersteld in het alternatief des doods als gevolg van gehoorzaamheid. Ook ligt het aangeduid in zulke plaatsen als Rom. 10:5, Gal. 3:12. Nu zijn alle theologen het er over eens, dat deze heerlijke belofte geen gevolg was van de natuurlijke betrekking, waarin Adam tot God stond, maar een andere basis gehad moet hebben. Maar wie toegeeft, dat we het hier met iets positiefs te doen hebben, eene bijzondere neerbuigende goedheid Gods, aanvaardt het beginsel des verbonds. Er mag nog twijfel bestaan aan het passende van den naam 'Werkverbond', er kan geen steekhoudend bezwaar zijn tegen de idee des verbonds."

Nadat de schrijver nog andere overwegingen heeft opgesomd om uit de Schrift het verbond der werken te bewijzen, gaat hij voort om de elementen van dit verbond te bespreken, als volgt:

"De volgende elementen moeten worden onderscheiden:

"1. De partijen des verbonds. Aan den eenen kant was daar de drieëenige God, de Schepper, de soevereine Heer van heel de schepping, de groote wetgever, oneindig in goedheid en begeerig om rijke zegeningen mede te deelen aan zijne schepselen, zichzelve verbindend, door een daad van nederbuigende genade, om aan den mensch mede te deelen, op voorwaarde van gehoorzaamheid, de vollere zegeningen van geluk en leven. Aan den anderen kant stond Adam, Gods afhankelijk schepsel, die absoluut geen aanspraak op iets had bij God, genadiglijk verwaardigd om verbondsmatig met God te onderhandelen, niet alleen voor zichzelve, maar ook voor al zijne nakomelingen, de verantwoordelijkheid op zich nemende, om God onvoorwaardelijk te gehoorzamen. Er was in dit verbond geen middelaar; ook was er geen behoefte aan, daar de mensch nog Gods vriend was en dus in eene positie stond om Gode welbehagelijk te dienen.

"2. De belofte des verbonds. De groote belofte des verbonds was de belofte des levens in den volsten zin des woords, dat is, niet slechts eene bestendiging van des menschen natuurlijk bestaan, maar ook een voortdurend leven in vereeniging en gemeenschap met God, en dat leven opgeheven tot zijn hoogste ontwikkeling van geluk en heerlijkheid. Het is waar, Adam was in een staat van positieve heiligheid geschapen, en was ook onsterfelijk in den zin dat hij aan de wet des doods

niet onderworpen was. Maar hij stond nog slechts aan het begin van zijn loopbaan, en bezat nog niet de hoogste privilegiën die voor den mensch waren bestemd. Hij was nog niet verheven boven de mogelijkheid van dwaling, de zonde, den dood. Hij bezat nog niet den hoogsten graad van heiligheid, noch ook genoot hij het leven in al zijn volheid. Het beeld Gods in den mensch was nog beperkt door de mogelijkheid, dat de mensch kon zondigen tegen God, van het goede tot het kwade kon overgaan, onderworpen kon worden aan den dood. De belofte des levens in het verbond der werken was een belofte om al de beperkingen des levens, waaraan Adam onderworpen was, weg te nemen, en om zijn leven op te heffen tot den hoogsten graad der volmaaktheid.

"3. De voorwaarde des verbonds. De belofte in het verbond der werken was niet onvoorwaardelijk. De voorwaarde was die van volmaakte, onvoorwaardelijke gehoorzaamheid. De goddelijke wet kan niet minder eischen dan volkomene gehoorzaamheid, en het positieve bevel om niet te eten van den boom der kennis des goeds en des kwaads, waar het betrekking had op een opzichzelf onverschillige zaak, was duidelijk een op de proef stellen van loutere gehoorzaamheid, absoluut en zonder beperking. De mensch was, dat spreekt vanzelf, ook onderworpen aan de zedewet Gods, welke God geschreven had op de tafelen zijns harten. Hij kende die wet van nature, en had dus geen behoefte aan eene bovennatuurlijke openbaring van haar, zooals wel het geval was met het proefgebod. Wezenlijk was de zedelijke wet, zooals Adam haar kende, ongetwijfeld gelijk aan de tien geboden, ofschoon de vorm verschild. In haar tegenwoordigen vorm veronderstelt zij kennis der zonde en is zij daarom hoofdzakelijk negatief; in Adams hart moet zij wel een positief karakter hebben gehad. Maar juist omdat zij positief was, bracht zij niet de mogelijkheid der zonde voor zijn bewustzijn. Daarom werd er een negatief gebod aan toegevoegd. Bovendien, opdat het gebod zou mogen zijn een op de proef stelling van loutere gehoorzaamheid, oordeelde God het noodzakelijk om aan die geboden, waarvan Adam de natuurlijkheid en redelijkheid inzag, een gebod toe te voegen, dat in zekeren zin willekeurig was en onverschillig. Zoo waren dan de geboden Gods als het ware op een enkel punt geconcentreerd. De groote vraag, die beslist moest worden, was of de mensch God implicite zou willen gehoorzamen, dan wel of hij volgens eigen inzicht zou handelen. Dr. Bavinck zegt: 'Het proefgebod belichaamde voor hem het dilemma: God of de mensch, zijn gezag of eigen inzicht, onvoorwaardelijke gehoorzaamheid of zelfstandig onderzoek, geloof of twijfel'.

"4. De bedreigde straf des verbonds. De straf, die bedreigd was, was de dood, en wat dit beteekent kan het best worden verstaan als we letten op de algemeene beteekenis van den term, zooals die in de Schrift gebruikt wordt en op de euvelen, die over de schuldige

partij kwamen door de voltrekking van het vonnis. Het is duidelijk, dat de dood bedoeld is in zijn alomvattende beteekenis, insluitende de lichamelijke, geestelijke en eeuwige dood. De fundamenteele idee van den dood is geen vernietiging van het wezen, maar die van scheiding van de bron des levens, en daarom ontbinding, ellende en smart. Hij bestaat in de scheiding van ziel en lichaam en de daaruitvolgende ontbinding van het lichaam, maar ook, en dit is zelfs meer fundamenteel, in de scheiding der ziel van God en de daaruitvolgende ellende, uitlopende op het eeuwig wee. Ongetwijfeld is de uitvoering van het vonnis aanstonds na de eerste zonde begonnen. De geestelijke dood trad aanstonds in en de zaden des doods begonnen ook in het lichaam te werken. De volle uitvoering van het vonnis volgde echter niet terstond, maar werd gestuit, omdat God aanstonds een bedeeling van genade en herstelling deed intreden."

Bovenstaande haalden we niet aan, omdat de schrijver ons hier iets nieuws levert. Er is zelfs niet één frissche gedachte in. Trouwens, die zoekt ge in de dogmatiek van prof. Berkhof ook tevergeefs. De verdienste van dit werk is niet, dat het ons nieuwe gezichtspunten biedt, met frissche gedachten uit de Schrift vervult, nieuwe argumenten opdiept uit Gods Woord. Nergens heeft de professor de noodzakelijkheid gezien of de poging gewaagd, om van het oude lijntje der dogmatiek af te wijken. De verdienste van Berkhof's uitgave der Dogmatiek zit veeleer daarin, dat hij de oude ideeën heel netjes weet af te passen en in nauwkeurig afgemeten paragraafjes weet voor te stellen. En daarom gaven we er ook de voorkeur aan, om de oude voorstelling van het werkverbond uit Berkhof's Dogmatiek aan te halen.

Nu versta men onze bedoeling niet verkeerd. Wij ontkennen niet, denken er zelfs geen oogenblik aan om te ontkennen, dat Adam in verbondsrelatie tot God stond. Daarop leggen we liefst allen nadruk. De verbondsgedachte is zeker een der meest fundamentele gedachten in de Heilige Schrift. Maar wel ontkennen we, dat de splinterige, nauwkeurige berekende, schijnbaar als een bus sluitende, doch niet door de Schrift gesteunde, redeneering en dorre, levenlooze voorstelling van het verbond, die we boven weergaven, de waarheid is. Wij ontkennen, dat het verbond, waarin Adam stond, iets *bijkomstigs* was, een *donum superadditum*, een betrekking, waarin God en Adam tot elkander traden, toen God Adam het proefgebod gaf en Adam dit inwilligde, zoodat zonder dit proefgebod Adam niet in verbondsrelatie tot God stond. Wij ontkennen, dat dit bijkomstige verbond een *middel* was tot een zeker einde, een *weg*, tot een zekere bestemming, zoodat het verbond zou hebben uitgediend, zoodra het doel gerealiseerd zou zijn, de bestemming bereikt zou zijn. Wij ontkennen, dat het Gods bedoeling was, om, in *nederbuigende genade* door middel van dit proefgebod, Adam naar de *eeuwige zaligheid* te leiden en het *eeuwige*

leven te schenken. In de eerste plaats toch is deze voorstelling Pelagiaansch en laat ze heel de toekomst draaien op de spil van Adams wil. God werd door genade bewogen om Adam door het werkverbond het eeuwige leven te schenken. De genadige bedoeling Gods werd echter door Adams wilskeuze verijdeld. Er was dus van meet aan geen vastigheid des verbonds. Het verbond hing aan den wil des menschen. God werd in het verbond afhankelijk van den mensch. Dat mag natuurlijk nimmer. Ofschoon Adam in zoover hij ook het goede kon doen met een vrijen wil begaafd was, toch was het ook in het paradijs niet zoo, dat des menschen wil souverain en onafhankelijk was. Adams wilskeuze heeft nooit over Gods raad en doen beslist, noch ook ooit eenige genadige bedoeling Gods verijdeld. Als we dan ook de Gereformeerde verbondsbeschouwing van alle Pelagiaansche besmetting willen zuiveren, dan moeten we bij het zoogenaamde werkverbond beginnen. Maar in de tweede plaats ontkennen we ook, dat Adam het *eeuwige leven*, de eeuwige zaligheid in den zin, waarin de Schrift daarvan spreekt, werkelijk *kon* deelachtig worden. Die zaligheid was wel metterdaad de eindbestemming van den mensch, doch niet in Adam, maar in Christus, naar Gods welbehagen. Ook was Adam er krachtens zijne schepping niet op aangelegd, om de bestemming der eeuwige zaligheid te bereiken. Hij was nu eenmaal niet de Zoon, niet de Heere uit den hemel. Hij was uit de aarde aardsch en droeg het beeld des hemelschen niet. En zoo ontkennen we dan niet, dat Adam in verbondsrelatie stond tot God, maar wel, dat het werkverbond een overeenkomst was tusschen God en Adam, afzonderlijk gesloten, de realiseering waarvan afhing van Adams wil, met de genadige bedoeling Gods om aan Adam het eeuwige leven te schenken, welk doel door Adam werd verijdeld. Deze voorstelling, die het Pelagianisme toepast op de beschouwing van den staat der rechtheid, die van meetaf de zaak des verbonds van God alle vastigheid ontroofd, moet o. i. met wortel en tak worden uitgeroeid.

Het is dan ook opmerkelijk hoe weinig grond deze voorstelling van het zoogenaamde werkverbond vindt in de Heilige Schrift. Het ligt wel in den aard der zaak, dat, indien die voorstelling de ware moest worden geacht, we zouden mogen verwachten, dat de Schrift ons opzettelijk van de *oprichting* van dat verbond zou verhalen. Dit laatste is niet noodig om te weten, dat de betrekking tusschen God en Adam een verbonds-betrekking was, doch is zeker vereischte, zoodra we leeren, dat dit verbond een bijkomstig iets is, dat aan de oorspronkelijke betrekking van Adam tot God werd toegevoegd. Aanstonds moet prof. Berkhof echter opmerken, dat ons in de Schrift geen mededeeling wordt gedaan van het oprichten van zulk een verbond. Er wordt beweerd, dat in het paradijs twee partijen waren, die met elkander in eene vrijwillige betrekking traden. Doch ook hier moet prof. Berkhof alweer toegeven, "dat we niet lezen, dat de partijen tot eene

overeenkomst komen, noch ook, dat Adam de gestelde voorwaarden aanvaardt". Doch hij voegt er aan toe, dat dit wezenlijk niets ter zake doet. Van zulk een overeenkomst van twee partijen lezen we immers ook niet in verband met het verbond van Noach en Abraham. (Inplaats van hieruit af te leiden, dat ook het verbond zooals opgericht met die heiligen, geen overeenkomst is tusschen twee partijen!) Een hoofdelement in deze voorstelling van het verbond met Adam is zeker wel, dat Adam de belofte ontving van het eeuwige leven, van hoogere, eeuwige zaligheid, op voorwaarde, dat hij niet zou eten van den boom der kennis. In bovenstaande beschrijving van dit verbond lezen we dan ook: "Er was een belofte van eeuwig leven". Die belofte wordt dan verder omschreven als "de belofte des levens in den volsten zin des woords" en "het leven opgeheven tot zijn hoogste ontwikkeling van geluk en heerlijkheid," etc. Maar als we nu vragen, hoe zich deze voorstelling, dat de belofte des eeuwigen levens in den hoogsten zin des woords aan het houden van het proefgebed als loon was verbonden, dan lezen we: "Dit wordt niet met zoovele woorden uitgesproken, maar ligt toch verondersteld in het alternatief des doods als gevolg van ongehoorzaamheid". Nu hebben we niets tegen op de voorstelling, dat bijaldien Adam niet gezondigd had hij eeuwig had blijven leven. We hebben het over de belofte, dat hij *het eeuwige leven* in den hoogsten zin des woords, zou hebben beërfd, indien hij gehoorzaam gebleven was. Wordt dat verondersteld in de bedreiging van de doodstraf ingeval van overtreding? Als de wet des lands de doodstraf bedreigt op het begaan van een moord, veronderstelt dit dan, dat wie geen moord begaat nu door de overheid met bijzondere eer en rijkdom zal worden overloden? Ieder ziet, dat zulk een veronderstelling geen steek houdt. Rom. 10:5 en Gal. 3:12 zijn hier juist heelemaal niet van toepassing, omdat het daar niet gaat over eene bijzondere en genadige beschikking Gods, waardoor Hij eene bijzondere heerlijkheid verbond aan een bijzonder gebod, maar over het houden van de Mozaïsche wet.

Wat eindelijk de voorwaarde van dit verbond betreft, men wil er nadruk op leggen, dat aan het doen van Gods geboden, zooals die op de "tafelen van Adams hart" geschreven waren geen loon verbonden kon zijn. Daarom moest er dan een bijzonder gebod bijkomen, om Adam het loon des eeuwigen levens te verschaffen. Het eeuwige leven was dus bij Adam niet verbonden aan het gehoorzamen der zedewet, maar aan het tijdelijk gehoorzamen van het proefgebed. Men gevoelt echter zelf toch ook, dat dit niet opgaat, dat er aan het *niet* doen van iets toch geen positief loon verbonden kon zijn. Daarom komt professor Berkhof toch ten slotte weer terug op die zedewet, als hij zegt, dat in het proefgebed al de geboden Gods als het ware op een enkel punt geconcentreerd waren. En zoo blijft er dan van deze bijzondere overeenkomst niets over, dat steun vindt in de Heilige Schrift. H. H.

The Salt Of The Earth

Ye are the salt of the earth: but if the salt have lost his savour, wherewith shall it be salted? It is thenceforth good for nothing, but to be cast out, and to be trodden under foot of men.

Matt. 5:13.

This verse is closely connected with the beatitudes and forms a part of the sermon on the mount. The Savior hath said concerning the citizens of the Kingdom of Heaven that they had certain spiritual characteristics by means of which they may be known. These various designations are followed by and correspond with the blessings pronounced. This is plain in the first beatitude: Blessed are the poor in spirit, for such poor are rich indeed, theirs *is* the Kingdom of Heaven. And so also there is a close connection between the first and the second. The poor in spirit must of necessity be mourners. Knowing their actual spiritual condition (subjectively) namely, that in themselves they are poor as to their relation toward God, His communion and fellowship, they do mourn, because they do in principle possess the life of the Kingdom, and they do wish to live that life in perfection and do long for the fellowship with their King.

Their poverty and mourning are the unmistakable signs of their citizenship of that Kingdom and the blessings pronounced over them are as so many beams of light of the same glory of that Kingdom as it is and shall be theirs.

Futhermore, there is also a close relation between the first and the last beatitude. The first must lead to the last for in the first the last is implied. The first may be called the bud, the last the full grown flower blooming in all its beauty. The poor in spirit of the Kingdom shall be called the children of God when the Kingdom is revealed in the eternal morning. After the last beatitude the Lord pictures the citizens of the Kingdom as he finds himself in the midst of the world. In that world he is persecuted, reviled, evil spoken of, falsely, and that for righteousness sake as well as for the sake of His Lord. But says the Savior: 'Rejoice and be exceeding glad for great is your reward in heaven'. And the Lord proves this from the company that went before them: 'For so persecuted they the prophets which were before you'. The prophets endured for the Kingdom's sake the same persecutions and all kinds of evil from that world. If that is your portion now, be not discouraged, for you are in good company. The prophets are no more. They went through suffering into glory. Behold, they suffered only for a little while, it was but for a moment. Theirs was the glory and so, and that very speedily, it shall be yours. You are one with them in suffering; you shall be one with them in glory.

This text is an admonition in connection with the exalted position of the citizens of the heavenly King-

dom while they are in the midst of the world. As such they have the whole world against them. For that very reason there is a possibility that they become dispirited. The persecution and afflictions coming to them as so many trials may discourage them and make them faithless. And as long as the citizens are not perfected and the Kingdom is not fully realized that danger is not imaginary but always present. Such is the history of the church of all ages as well as the experience of the individual believer. Hence, as to the intent and purpose the warning concerns the church and the individual member and as to the object, the Lord calls their attention to their lofty place and name in the midst of the earth.

Losing its savour she loses the place of honour and becomes a spectacle to that world that hates her in the first place, but that will also detest her. For a saltless salt cannot be salted, but will degenerate in such a way that her place shall be on the dunghill.

This text and many others are used for almost anything that comes along. The impression is often that it means to say, ye must *salt* the earth instead of, ye are the salt of the earth. Let us therefore give an answer to the question: To whom does the Lord refer when He says 'Ye are the salt of the earth'? Some expositors try to explain this verse as though the Lord spoke these words to the Apostles alone. Yet there is no reason to believe that it is not the same multitude to whom He is speaking. Others explain that the Lord does refer to the Apostles as the future preachers, whose *words* were to be salt for the earth. The Lord hath spoken to the multitude in the beatitudes concerning the citizens of the heavenly Kingdom in general. In the second place, He had portrayed to them the persecution of such citizens and added that they must consider themselves blessed for them they were the true sons and daughters of the prophets who before them entered by the way of persecution into the blessedness of the Kingdom as a reward given to them in exchange for the suffering for righteousness sake. Hence, anyone suffering for the same cause must and can expect the same reward. And now the Savior all of a sudden addresses the Apostles? True it is that we cannot exclude them and it is also true that their word was to permeate the earth and thus became the instrument through which men were to be drawn from darkness into the light of the heavenly Kingdom, yet we do not dare to take the stand that these words were spoken to and meant for them alone. Besides, this explanation makes the Word itself the salt of the earth, something that is impossible for it would actually mean that the Apostles were only to be the means and Jesus does not say: Ye are the means, but ye are the salt of the earth, a fact that is very much emphasized by the use of the pronoun ye (twice). There is no ground to refer the metaphor to the Word. Whoever are addressed, they are considered the salt of the earth.

In the second place, if the Word itself is to be the salt of the earth, the text must read: *It* is the salt of the earth and not *Ye* are the salt of the earth. Finally, and that is our main objection, if the Word is to be taken to be the salt of the earth, the Word itself will in this case lose its savour and become the object of ridicule, for it is henceforth good for nothing, but to be cast out, and to be trodden under foot of men. Something that can never be maintained in the light of Scripture. We admit that men do trample the Word of God under their feet, but they do so for an altogether different reason and they would not do so if the Word did become void and without strength. That cannot be the meaning.

Nevertheless it cannot refer to the Apostles alone, for if we confine it to them this interpretation would annihilate the doctrine of the perseverance of the saints, which is contrary to Scripture.

Our explanation of the text, in regard to the question 'Who are meant?', is, that the Lord is speaking to the Church and in connection with the Church and that from a certain point of view. In a general way we could say He was speaking to the multitude. However, we can safely say that all present belonged to the Church. Jesus did not speak to heathen or to people who were outside of the Church and who never heard the Word of God. For according to Scripture He came to His own, be it at the same time true, that His own received Him not. Nevertheless, it is to His own He speaks. Jesus was first of all sent to the lost sheep of Israel, but the ones lost belonged to the Church of His own day. Israel was God's own in distinction from the nations round about it. She was the chosen race. The *Church* of the old dispensation received the message and to that *Church* He spoke. As it is today, thus it was then. We may make it a mental note that God's Word is for the Church and was given to the Church and not to some selfstyled Prophet or Evangelist. The whole of Scripture testifies concerning this fact. Yet the Old Testament Church was not to be the only party to receive the message. The Old Testament Church finds its fulfilment in the Church of the new dispensation. And what is promised to the former is fulfilled in the latter. The Church of the old dispensation was a gathering of a very peculiar people in contrast with any other gathering in this world and the same is true of the Church of the new dispensation.

In order to make this plain we must answer one more question, namely: Who are to be considered members of the Church, both in the Old and New Testament? Does it in both cases refer to the elect only? Is the Lord speaking to the believers alone? We feel immediately that the answer upon this question will shed light and explain why it is possible that salt can become so saltless that it is henceforth good for nothing and thus be cast away. We admit that Scripture often speaks of the Church as only consisting of the

elect or believers, but again we hasten to say that according to the analogy of Scripture it cannot mean that in *this* text. The casting away of the children of God is impossible for then God is no longer God. But Scripture speaks also of the Church in another way, namely, of the Church as it becomes visible in the midst of the world.

In the beatitudes a very peculiar people, the elect are pictured, but the sermon is addressed to the multitude, the congregation of Israel. Israel is the visible revelation of the Church of God and of His Son. Therefore, He gave to that Church His promises, His ordinances and His statutes. Not to the individual believer, but to the Church visible. Hence, this word is spoken concerning her, the Church of which Jesus Himself was a member. However, this Church was to culminate in the Church as it was represented by the Risen Redeemer and His disciples, the believers of the new dispensation, being present in the Apostles and disciples on the mount and to whom He spoke: The church, the congregation of believers with their seed, consisting of men and women out of all nations. It was to become manifest in the midst of the world as a particular separate group of people to whom special promises and privileges were given, who also possessed a new life being a new creation of Jesus Christ, a manifestation of His grace. This visible church consists of those, who confess one Lord, one God and Father, living in the midst of this world as His people. But what is true of the Church in the old dispensation, is also of the Church in the new, it does not consist of believers only, nay, but also in this Church all are not Israel that are thus called, whose names appear on the books of the Church and therefore belong to her who are not spiritual but carnal members. Yet they are all called after the name of the living element and moreover are treated as such. If the question is asked, 'who belong to the Church as to its visible manifestation?' the answer is: 'All those whose names are on the books of the Church'.

Consequently, they all hear the Word preached, partake of the Sacraments when they are administered, receive the same instruction and are admonished and laboured upon. God's means of grace are connected with that visible Church and all and every member share equally in the use of them. So that, as far as the admonition is concerned, implied in this text, the Lord did not address the elect or the believers only, but He spoke to the Church visible, as it was as yet in the old dispensation and we may add, that each and every one who belongs to it must heed this admonition. Our conclusion is:

1. That it could not simply refer to the Church of the old dispensation alone for that Church was to make room for the New Testament Church.

2. That it could not have been addressed to the Apostles as such, for they would not live long enough

and were soon to die, while the Church would be there to the end of time.

3. That it cannot refer to the Word, for the Word is never void, without strength and that for the same reason it is indeed trodden under foot.

4. That it cannot mean the elect, for they surely shall never be cast away.

5. But that the text refers to the visible Church, as it stood before the Lord on the mount, both the Church of His own day and also the Church of the New Testament.

With this in mind we ask now: Why is the Church called the salt of the Earth? In order to understand this metaphor and what it implies we must first of all try to find the meaning of the symbol used here. What is the peculiar use of salt? The common and most usual interpretation is, that salt is used as a preventive. Its usefulness becomes very evident when it is connected with something that may deteriorate. Science tells us if there was no salt in the ocean, it would soon become a stinking pool. Or as another preventive it is needed for our daily bread and other food that it may be kept from decay and at the same time that it may make the food tasteful. Furthermore, salt is needed to preserve our life. Without it no man can live. The Dutch proverb has it: 'Zout is meer dan goud!'

Scripture also makes use of it in such a way that it has more than one meaning. The most general meaning points to preservation and prevention. By all the meatofferings salt was used as opposing the possibility of putrefaction and decay. As such it served as a symbol of moral and religious purity which is essential in the true worship of Jehovah, pointing also at the same time to the idea of stability and order whereupon it ultimately depends. *It is also used as the salt of the covenant of God.* In that sense it is used as pointing to the principle of holy rectitude, the true elements of incorruption, for the maintenance of which it was established.

Our next question is, 'What does the Lord mean when He says: Ye are the salt of *the earth*?' We may notice that He does not say of *the world*. Earth is the creation of the world in opposition to the Heavens. In other words, it is the place where man dwells. The earth is not the greatest part of creation as to size, but the most important from the viewpoint of God's counsel. His counsel is realized on earth. In the second place, according to Scripture man is the crown of creation. He is the head of it. The meaning therefore is: 'Ye, ye are of all creation the salt. Ye are tasty to Me and ye are taken into My covenant Fellowship.' Something that is tasty can also be said to be pleasing. And it is only true of the Church that she is pleasing to the Lord. And that not because the Church *has* salt, but she *is* the salt of the earth. In the state of righteousness this was revealed in that the Lord held covenant fellowship with Adam, speaking with

him and to him in the cool of the day. As long as he maintained covenant fidelity he kept himself from becoming without savour. Physically and spiritually he was not subject of decay, of corruption. He was acceptable into the covenant communion as long as he kept the principles of holy rectitude, loving God above all, to be His party over against any one who was God's enemy. It implied to live a life wholly dedicated unto His Creator, serving Him, with all his soul, will and strength. He could do so for he was created after God's image and possessed righteousness, holiness and knowledge. He willed, desired, and knew God and through it, he did enjoy God's friendship. On the other hand, when he no longer desired to do so, he became the enemy of God, a salt without savour, who was to be cast away from before the presence of his God. To God, man as he is a sinner is an unsavoury abomination. He is unsavoury in all his actions: in will and mind and desires. As such, every man as he is by nature belongs to a race that cannot have fellowship with God. In order to change his status man must be born again, that is, possess such a life that again longs for, wills and desires God.

The Son of God made this possible and through His suffering took the punishment upon Himself for such sinners, who are in themselves an unsavoury abomination. For His Church's sake, He died and let Himself be cast away from before the presence of the Lord. More yet. He gave to His own that life, through His Spirit in regeneration, which made them the salt of the earth. His body, that is His Church, is pleasing in the sight of the Lord. And through Him the Church enters into the covenant relation. While the rest of mankind is an abomination unto the Lord, the Church is the salt of the earth.

But let us notice first of all, that this does not mean, as is often taught, that it is the calling of the Church to preserve or to make the world better. The figure itself does not allow this application, for it is not used in the text as an admonition to make something better, but to remain what it is. Furthermore, the very idea as to the use of salt is opposed to the theory of making something better, neither is it used as a preventive of *that which is in a stage of decay*. If meat becomes rotten, the meat cannot become a savoury food, but it will take the strength of the salt and spoil it. Hence, every movement that starts out with the intention, through the instrumentality of the church, to make this world better must fail and become detrimental to the Church. The text as to its contents and its intent does not allow this explanation and nowhere does Scripture point to such a calling for the Church. Moreover, the Church may not even wish to possess the earth as it is (That seems to be the aim of all such movements as mentioned above). The Lord has said in the context, that the meek shall inherit the earth, pointing to the earth as it shall be in the last day, in the consummation

of all things, when there shall be a new heaven and a new earth wherein righteousness shall dwell and the tabernacle of our God shall be among men.

The Savior in the words of our text does not say, 'Make anything better', but, 'Retain your flavor.'

We have said, that where as the Church is the salt of the earth, it follows that she has a very important place and high calling in the midst of the world. If the Church would only consist of believers this would not be difficult. Their desire is to be pleasing unto the Lord. They love Him and desire to do His will. It is the wish of their heart and mind to be pleasing unto Him, to taste His covenant fellowship and be of His party. Yet the admonition or warning is necessary, because the danger of the Church to become unsavoury must not be looked for from without, but from within. Not the enemy without the gate, as he throughout history tried to annihilate the congregation of Jesus Christ has hurt her, but the danger is within. Always!

Hence, the Lord warns her to be on her guard. Why is it that it must be so impressed upon her? Is there always such a danger? There is if we do not close our eyes. It seems as if the Church really is trying to salt the earth, instead of being the salt of the earth, or, to express it a little different, to make it her business to christianize *this world* and make it the Kingdom of God.

Is that the warning implied in this text?

We have seen that to be the salt of the earth means to be pleasing in the sight of the Lord and that this implies covenant fidelity. Once more, this would not be difficult if the Church did consist of believers alone. But such a church never existed on earth. The Church in its outward manifestation has in her midst those who have the name of Israel and are *not*. To be the salt of the earth means in the second place, to be tasty, to be pleasing and to be acceptable unto the Lord that is, the Church must live in harmony with God's will. Unto her that will is revealed in God's Word and to her that Word is indispensable. A Church that lives only by her feelings, and the same is true of each member individually, is disobedient unto her God. Some people live merely by their feelings and do not care much about the Word. The fruit is that such persons are never or hardly ever sure of their salvation. Besides they seem to have quite a difficult time whenever they are confronted with the world and at a total loss when it comes to revealing themselves as of God's party.

In the third place, if the Church is to be of God's party, it must *know* God's will. Hence, its members old and young, must first of all be instructed in the Word. Surely, that Word must feed them, strengthen and build them in the most holy faith, but that implies that all the knowledge (That spiritual food) is to be derived from the Word only and that the Word is the light whereby each and every one must live. *That Word* warns from the ways of wickedness—the way of

darkness and corruption. And that Word is the two-edged sharp sword wherewith the Church must fight.

In connection with the Church itself, she must never be afraid to let the Word speak. It is the Word of her God, the revelation of His will. Therefore that Word is also the key to open the Kingdom of heaven on the one hand and it is also the key which shuts the door of that Kingdom. Hence, to retain her savour, the Church must be instructed through the Word alone. What do we find today if we look round about us? Is it not so that many a church lives by a preaching not derived from and contrary to the Word, that is by the vain philosophy of men? And man's word can never draw us into close communion with God, neither is it able to show us the way in life. Man's word is the word of the lie. Let the Church beware! The Word alone sheds light and gives comfort. 'To the law and to the testimony: if they speak not according to this Word, it is because there is no light in them.'

But let me point to another fact. We have seen that this word of warning comes to the Church visible, consisting of believers and unbelievers, carnal and spiritual seed. Thus it was in the old dispensation and thus it is in the New-Testament Church. Perusing the pages of Scripture we notice that the Church visible was often cast away. In the Babylonian captivity and at the time when our Lord dwelt on earth, and all through history. Why? Because the fleshly element gained the upperhand, corrupting the Word, while often the spiritual members kept still. Consequently, the Church was in such days not pleasing to the Lord. He never dwells in the midst of an apostate Church. Therefore, what is true of the Church and congregation as a whole, is also true of every member individually, that we all must retain our savour; live by the Word of God alone. Prayerfully and keeping watch each and every one in his own place.

Otherwise, we also shall be cast away and be trodden under foot. The world does hate the salt of the earth, but if the salt has lost its savour, if the Church becomes tasteless, she becomes at the same time the object of ridicule.

Ye are the salt of the earth. That is your name in the midst of the world, but let it become manifest more and more, that it is not merely a name, but in clinging to the Word, ye have indeed communion with the Covenant One through Jesus Christ our Lord.

W. V.

BEKENDMAKING

De winter-vergadering van het Curatorium van onze Theologische School zal worden gehouden, D. V., Dinsdag, 8 Jan., 1935, om half vier (3:30) des namiddags, in een der lokalen van de Eerste Prot. Geref. Kerk te Grand Rapids, Mich.

L. Vermeer, Secr.

Heilig, Heilig, Heilig!

'k Heb keer op keer gehoord en gelezen, dat het groote verschil tusschen Calvijn en Luther hierin bestond, dat de eerste zich steeds voor de vraag plaatste: Hoe komt mijn God tot Zijn eer; en de laatste: Hoe zult ge, mijn ziel, rechtvaardig verschijnen voor God?

Nu is het duidelijk, dat Luther ook wel in vuur en vlam gezet werd voor de eere Gods; en dat ook Calvijn ernstiglijk onderzocht in Gods Woord naar de zaligheid der ziele; evenwel, zooals wij de zaak bezien was het verschil een kwestie van nadruk leggen op deze of gene waarheid.

Zou het misschien aan dat verschillende nadruk leggen te wijten zijn, dat het Calvinisme meer vermocht, en gegeven werd om dieper en heerlijker de waarheden van Gods Woord uit te stallen in de verschillende belijdenis-schriften dan die van het Lutherisme?

Zeker is, dat dat leven, hetwelk gestoeld is op het aanbidde zien en bewonderen van het Deugdenbeeld van den VerbondsGod, uit zal munten boven het leven van hem, die te veel nadruk legde op het ingaan in de heilige gebouwen, een ingaan bedoelend, dat er eerst op uit is om toch maar binnen te mogen zijn en niet ellendig om te zwerven in de plaats bereid voor de duivelen.

Om het nu ietwat eigenaardig te zeggen: het is opvallend dat de Heilige Schrift er overal nadruk op legt, dat het einde is voor den mensch die 't mag gebeuren: een Calvinistisch zoeken van de eere Gods.

Het zal dat zoo geheel en al zijn, dat de Heilige Schrift het noemt een zijn van God alles in allen. God wordt het al van allen tot in der eeuwigheid.

Zoo vinden we het ook als het Jesaja gegund wordt om den Heere te zien zitten op Zijn hoogen en verheven troon. Daar klinkt het al van Gods eere en dat uitsluitend.

Ook bij Johannes op Patmos. Een deur wordt geopend in den hemel. En als hij (Johannes) in den hemel blikte wordt hij naar zijn oog en naar zijn oor directelijk getrokken naar den troon en Die er op zit: God te prijzen tot in eeuwigheid.

Ook merkt hij het, dat engel en mensch en al het schepsel niet moede wordt bij dag en bij nacht om al maar te zingen in steeds liefelijker akkoorden: Heilig, Heilig, Heilig is de Heere God, de Almachtige, Die was en Die is en Die komen zal!

En dat is fundamenteel. Ook voor ons leven nu.

Ziet ge, geliefden, wij zijn slim zelfzuchtig aangelegd. We hebben veel te veel geluisterd naar den Duiwel: Gij zult als God zijn. Dat is ons nu diep ingevreten in onze natuur. En dat is ook de wortel van alle onze verdorvenheid.

Het gebeurt soms, dat wanneer we spreken van de algeheele verdorvenheid onzer natuur er allerlei oppositie komt. En men zegt: maar er zijn toch zoovele

goede en brave menschen die niemand een strootje in den weg zullen leggen. Het zijn zulke aangename menschen, zoo aangenaam, dat zij menig Christen tot een voorbeeld kunnen strekken.

Nu is het volkomen waar, dat zelfs bij het eerste hooren zulk zeggen toch wonderlijk aandoet. Eilieve, kan dan de duisternis nog een voorbeeld zijn voor het licht? Kan Christus dan nog van den duivel leeren? Moet God zich schamen bij het zien van den liefelijken wandel van den menschenmoordenaar? Want zoo staat de zaak. Immers, een Christen, laat het nu maar de allerellendigste Christen zijn die op Gods aardbodem rondloopt, die is toch nog waarheid in het binnenste, is 't niet? Iedereen die Gods Woord kent zal toch moeten toestemmen, dat ook de zondigste Christen die er ooit rondliep, Christus in zijn diepste hart heeft? We weten toch allen, dat de wedergeboorte juist die heerlijke daad van den Drieëenigen God is waardoor Hij dien man of vrouw het leven van Christus instort? En al moet toegestemd worden, dat wij allen in velen struikelen, toch blijft het even waar, dat Christus de Zijnen nooit verlaat. Hij belooft dat en kan niet liegen, want Zijn Naam is de Waarheid.

Daartegenover staat, dat het liefste kind der onwedergeboren wereld een kind van den duivel is. Dat is ook de duidelijke taal der Schrift, te vinden op verscheidene plaatsen. Om maar niet meer te noemen, noemde Jezus het liefste wat er ooit rondliep onder de menschen: Gij zijt uit den vader den duivel en wilt de begeerten uws vaders doen. En dan hoor ik sommigen zeggen: is dat wel waar? Waren de Schriftgeleerden en Farizeën wel het liefste onder de menschenkinderen? En dan moet het antwoord bevestigend zijn. Vergeet toch nimmer, dat zij het eelste waren, hetwelk de kerk van Christus, naar haar uiterlijke openbaring ooit vertoonde. Zelfs Jezus moest van hen zeggen, dat het volk moest doen naar hunne woorden. Ook zegt Jezus, dat zij er inderdaad schoon uitzagen voor de menschen. Ook is het waar, dat het geheele volk hoog opzag tegen het Sanhedrin. Het volk zeide diep eerbiediglijk: Rabbi, Rabbi. Kom mij toch niet aandragen met die misselijke voorbeelden uit Griekenland: een Aristoteles of Plato of Socrates. Vergeleken bij het nauwgezette leven van de Schriftgeleerden onder Israel zijn zij in het uitwendige veel meer stinkende. Toegegeven, dat de Schriftgeleerden voor God meer schuldig waren dan die heidenen, doch wij hebben het hier nu alleen over hun uitwendigen wandel voor den mensch.

Nu dan, die mooie menschen worden door Jezus kinderen des duivels geheeten. Kan de hel den hemel dan verlichten en ten schoonen voorbeeld strekken? Dat zij verre! God verlosse ons van de zondige gedachte.

Doch ga nog eens wat dieper op de zaak in.

Is het niet waar, dat het geheele leven van ons men-

schen is een aanranden van God; hierin, dat wij ons aanstellen, alsof we God waren?

Den geheelen lieven dag doen we van nature niet anders dan menschen, hetzij onszelfen of anderen, behagen. En dat is zonde. Dat is gruwelijke zonde. Dat is een openbaring van de vervuring van duivelsgif, onze moeder in 't Paradijs ingegeven: gij zult als God zijn. Want dat is het juist wat God doet en Hij mag het alleen maar doen. En dat zoo volstrekt, dat aanstonds zelfs onze Heiland aan dien vreeselijken God staat onderworpen te worden, opdat het alleen God zij die alles is en allen. Het is wel waar, dat Jezus Koning blijft ook na zijn onderwerping, doch Hij blijft eeuwiglijk alleen Koning *onder God*.

Er is er maar Een Die Zelfgenoegzaam mag zijn en Die Eene is God, te prijzen tot in alle eeuwigheid.

Begrijpt ge nu wel, dat het ziekelijkheid is, om ten eeuwigte dage bezig te zijn met de vraag: Word ik nog een keer zalig? We stemmen gereedelijk toe, dat die vraag hoort bij de ervaring des Christens, ook dat die vraag zelfs letterlijk in den mond gelegd is van een kind Gods in de Schrift, doch we hebben het hier over de vraag van nadruk leggen. En dan komt dit er nog bij, dat als we dan al vragen: Lieve Heere, wat moet ik doen om zalig te worden, we door Gods Geest geleid worden om die zaligheid waarom we vragen theologisch te verstaan, namelijk, dat we gaarne vol willen worden van de vreeze Gods en de glorie van Zijn Naam.

Want daar gaat het heen.

En terecht. Want God is toch zoo onuitsprekelijk goed en schoon en liefelijk.

Ga maar mee naar de eeuwigheid die was voor de grondlegging der wereld. Mozes ging ons voor en Johannes en zij wijzen ons den weg. Als Mozes achterwaarts gestrompeld is door de geslachten die heengingen, dan komt hij aan bij dat ontzettende begin. Enturende in die vreeselijke eeuwigheid zegt hij: Ja, Heere van eeuwigheid tot eeuwigheid zijt Gij God! En Johannes ziet Jezus, het Woord, in die eeuwigheid *bij God*. Hoe zeldzaam schoon.

Schoon, vraagt ge? Ga dan mee en ziet het hemelbeeld in Openbaring 4 en 5.

De deur staat open. Het wordt U gegund om een blik te staan in die plaats waar God troont. Alles is daar alleen theologie. Zelfs over de Soteriologie wordt theologisch gezongen. Als men spreekt en jubelt van dat Bloed, dan is het, men merkt het aanstonds, om de deugden van liefde en trouw des Heeren te verhoogen.

Het middenpunt is de troon van God. En er is een hemelsch schijnsel van jaspis en sardius. Doch ook een stralenbundel van licht dat brak. Er is de regenboog met zijn zeven kleuren. Het licht, dat van Zijn aanzicht straalt brak over Golgotha en nu schitteren die kleuren van liefde en goedheid en trouw en goedertierenheid en leven en lankmoedigheid en, — o, vrienden,

het schittert tot in der eeuwigheid. Het is zoo verrukkelijk schoon.

Totdat ge het hoort: Heilig, Heilig, Heilig. Dat is de regelmaat en klank en toon en het al van het eeuwige gezang. Het is het natrillen van een lied, neen, van *het* lied van God.

Want, o, God heeft van eeuwigheid een schoon lied gezongen. Daarom zong Mozes, daarom zong het Lam, daarom zingen de engelen, de menschen, het gansche schepsel, in duizende akkoorden van een onbegrijpelijke eeuwige liefde.

Het is omdat God zelf zingt. En dat gezang heeft nog niemand gehoord. Want God woont in een ontoegankelijk licht. Maar we hooren wel de koren.

En dat is ook het bewijs dat God zingt. Want het Koninkrijk dat eenmaal in daverende en liefelijk trillende hosanna's uit zal breken om tot in der eeuwigheid geen pauze te hebben is tot prijs Zijner heerlijkheid.

Het zal zijn als het antwoord op het vragend tokkelen van Gods heilige vingeren op het hart der geredde menschheid, staande rondom den oudsten Broeder: En God zal zeggen, zal zingend, Goddelijk vragen: Geeft Mij Mijn Deugdenbeeld te zien en te hooren.

En ze begonnen vroolijk te zijn.

G. V.

DONKERE TIJDEN

Komt er soms een kleine wolk
Voor mijn zonne glijden,
'k Weet toch dat ik in haar licht
Mij weer zal verblijden,
Want het wolkje glijdt voorbij.

Zelfs wanneer het zwartste zwerk
Haar verhult in duister —
'k Weet toch: achter 't zwarte zwerk
Praalt ze in vollen luister,
En het zwerk ook trekt voorbij.

Weken, maanden, jaren soms
Kan het duister wezen
In een menschenziel, zoo blij
In haar Heer voor dezen;
Maar — de schaduw gaat voorbij.

Laat u niet ter neder slaan,
Ziel, in duister tijden!
Vroeg of laat komt weer de dag
Van het stil verblijden;
In den diepsten nacht is Hij,
Is uw Heiland aan uw zij': —
Lang, o lange moog' het duren,
Maar eens is de nacht voorbij.

Contribution

Dear Mr. Editor:—

The following is the substance of a paper given in the English Men's Society of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids on

SOME ENGLISH WRITERS ON THE SO-CALLED "WELL MEANING OFFER OF SALVATION"

II

Rev. Robt. Hawker — D.D. 1753-1827. Before the age of twenty he was assistant surgeon in the Royal Marines. Six years later he entered the University of Oxford and became curate of St. Martins on 1778. In the same year he was appointed curate of Charles, Plymouth, and in 1784 was presented to the vicarage of the same place, where he remained until his death. In 1790, his volume of sermons on the Divinity of Christ, procured for him the diploma of Doctor in Divinity, from the University of Edinburgh.

Dr. Hawker was a very able and learned man and besides his Poor Man's Commentary, his collected works, comprising ten volumes, were published in 1831. During his ministry, Dr. Hawker was repeatedly attacked on the fundamental doctrines of grace, one of these being his controversy with the Revs. Bidlake and Smith on the "Well meaning offer of grace."

The following excerpts are from his "The True Gospel, no Yea and Nay Gospel, affectionately recommended to the people of God in the present low estate of the Church."

"And what is the yea and nay gospel? — Truly it is much easier to say what it is not, than to tell what it is. For a yea and nay gospel is, in fact no gospel at all. It is everlastingly made up of may be's and if be's. It is altogether conditional, and therefore must of necessity leave the whole in the final event to a peradventure. It doth not rest upon God's will, but upon man's pleasure. It is not founded in divine appointment, but in the result of human attainment. Not in what God's grace is, but in what man's merit shall be. And of consequence, according to this state of things, the whole is left at the last to an uncertainty which shall prevail, God's power or man's; the Lord's counsel or man's works. A precious sample this of a yea and nay gospel.

"Moreover, all the principles of a yea and nay gospel, are in correspondence with those outlines of the system. A yea and nay gospel takes for granted, that all men are alike in a salvable state; neither can any man fail of salvation, but from his neglect of the opportunity at one time or other afforded him. And if a man seeks for acceptance before God, partly by faith and partly by good works, he is certain of happiness. Christ is made by the yea and nay gospel, nothing

more than a procuring cause. So that if a man so far makes use of Christ as by him to seek out his own salvation in the exercises of faith, and repentance, and good works; he doth all that is required of him, and Christ will make up the deficiency. The improvement of this opportunity with such men, is the sure way of salvation; and by the neglect of it, a man according to their creed may be lost. In those ups and downs, those hope and fears, the principles of a yea and nay gospel consist. And thus living at an uncertainty; such men die at an uncertainty; and they go out of the world as they came into it, at a peradventure, concerning the one thing needful.

"And the advocates of a yea and nay gospel, all act in perfect conformity to those principles. The preachers of it are continually holding forth a motley religion which they call the gospel, made up of law and gospel, faith and good works. Were it not for the awfulness of the subject, a man might smile to hear what very wooing and wining words are made use of by them to gain upon the hearts of their hearers by human persuasion. *Offers* of Christ, yea *pressing* Christ upon the congregation, are the chief topics adopted. And sometimes, from the great earnestness with which they have worked up their natural feeling to persuade, they enforce the present opportunity as if, should it be neglected, never another perhaps may be afforded them. And not unfrequently they call into aid that blessed scripture of the Holy Ghost which the apostle Paul hath given the church in a very different sense from what those men use it. 'For he saith, I have heard thee in a time accepted, and in the day of salvation I have succoured thee. Behold now is the day of salvation.'

"And here in order to bring the matter to a speedy issue, by compressing as much as possible into a little compass, I shall lay down one general postulatam on the subject, which, when followed up with proof, will meet and answer all the flimsy observations of my reprover. I am charged by him, with being at variance with Christ and his apostles, in that I have asserted the true gospel is no yea and nay gospel. In my defence I assert that I am herein in perfect harmony both with Christ and his apostles, their *preaching* being wholly and altogether the same. And, moreover, I add yet further, that in their example, the preachers of the gospel find no authority whatever to make 'offers or invitations in an indiscriminate manner to sinners in general'; neither do 'the scriptures furnish a single instance,' where Christ and his apostles have ever made offers but to the people of God.

"If I stop my reader for a moment, from the pursuit of the apostle's history, (it shall only be the moment, and in a way of parenthesis, for indeed it merits no more,) I will beg to observe the conduct my reprover hath manifested towards me on this occasion. He saith that 'my tract forbids all invitations to sin-

ners to come to Christ.' And had he stopped here, and at the same time done me the justice to have said that my tract forbids all invitations 'given by men unauthorized of God', he would have been right, and I should not have complained. But when he adds, that 'it discourages even the declaration to them of what Christ has done and suffered for sin,' I stand amazed at the bold untruth. How any man in the face of the treat could deliberately write down what in the moment of writing he knew to be a falsehood, (and a falsehood impossible to escape detection,) is to me astonishing. I beg the reader to convince himself by examining the tract. I have twice read it over since I read the charge; and sure I am, nothing of the kind can be found there. And the church of Christ before whom my numerous writings are, can find nothing among them to ground the accusation. And that part of the church where my personal labours are exercised too well know, without my saying so, with what sweat of the face I am unremittingly employed in holding forth Christ and his finished salvation before poor sinners. What shall I answer my reprover on this ground? Truly I will recompence his calumny with my prayer. — Sincerely do I hope the Lord will pardon it, as I most cordially do.

"Let it be supposed, for the sake of argument, that many of the seed of Esau be present when the gospel is preached, (and no doubt in every congregation, more or less, they are) still this is nothing to me. I do as I am commanded — 'preach the gospel'. But were I to go beyond this commission, and *offer*, and *persuade*, and strive with fair words to *win* and *woo* men to believe; what is this but pretending to have more mercy than God? And, to invite all men indiscriminately, must include the people against whom the Lord hath said he 'hath indignation for ever!' This I dare not do, whatever others do. God himself hath declared against it. And I defy you, or any man alive, to produce a single instance in the word of God, where Christ or his apostles have so done. Paul speaks with a kind of abhorrence upon the subject. 'For do I now persuade men, or God? or do I seek to please men? For if I yet pleased men, I should not be the servant of Christ,' Gal. 1:10.

"Let us next attend to the preaching of God the Son. He who, when upon earth, 'spake as never man spake.' Many proofs have been shewn in my appendix, of Christ's preaching election; but as a conclusive and unanswerable testimony, let us behold Christ in that memorable hour, when giving, in the account of the execution of his mediatorial commission to the Father, saying, 'I have glorified thee on the earth; I have finished the work which thou gavest me to do.' What doth the evangelist relate on this occasion? 'These words spake Jesus, and lifted up his eyes to heaven, and said, Father, the hour is come! Glorify thy Son, that thy Son also may glorify thee.' Now mark what

follows. 'As thou hast given him power over all flesh, that he should give eternal life to as many as thou hast given him,' John XVII:1-5.

'What! had Christ no power to give eternal life to any more, or to any other but those his Father had given him? Certainly not. And for this plain scriptural reason. All the purpose, counsel, will, and pleasure of Jehovah, is alike the acts of each glorious person, and of all. For although there is a distinction of persons in the Godhead, and each glorious person hath condescended to make himself known by distinct acts of personality; yet, in the essence of the Godhead, the whole three persons are one God. One in being, one in will, one in design, and in all the purposes of covenant grace and love; according to the old maxim of the schools, *opera trinitatis, ad extra sunt indivisa*. Hence we hear the Lord say, 'I, and my Father are one,' John X, 30. 'All that the Father giveth me, shall come unto me, and him that cometh, I will in no wise cast out. For I came down from heaven, not to do mine own will, but the will of him that sent me,' John VI, 37, 38. Hence, their names are said to be written in the book of life: 'a thing perfectly unnecessary if all the world were written there. And hence, the prophet saith, that the 'flocks must all pass again under the hand of him that telleth them,' Jer. XXX, 13. A positive proof that they have passed before. 'For the Lord knoweth them that are His,' 2 Tim. II, 19. And hence, in this very chapter, we hear Christ making the strongest discrimination between his people and the world. 'I pray for them, I pray not for the world, but for them which thou hast given me; for they are thine. And all mine are thine, and thine are mine, and I am glorified in them,' John XVII, 9, 10.

'Now, Sir, if this be not preaching election, I know not, neither can any man alive explain what election means. Mr. Bidlake hath been endeavouring to twist the words of Christ in his preaching and discourses, to do away, if possible, this doctrine. He hath done as all freewillers do, make an appeal to human reasoning and argument on the occasion. But it is not what human reason thinks, but what God hath said. The point is the simplest in the world. If Mr. Bidlake, or any other free-willer, can produce a single positive proof from scripture where Christ hath invited one of the people against whom the Father hath said, he 'hath indignation forever' this would be to charge the Son of God with inconsistency; and do by this Almighty Saviour, as he hath done by me, a poor sinner — shew Christ to be at variance with himself and his apostles. But as this cannot be done, it matters not all the twistings and perversions Mr. Bidlake may give to the word of God; nothing he can say will do away the certain truth. The Son of God, when upon earth, preached in all its fulness, election.

A. D.

(To be continued)

Dankbaar In Alles En Ten Allen Tijd

I Thess. 5:16-18.

Dankdag kwam en ging weer voorbij. Als er een tijd was waarin deze nationale feestdag moeilijk was te vieren, dan was het voorzeker in dit jaar. Wij overdrijven niet wanneer we beweren, dat dit moeilijk is, vooral niet wanneer we den tijd en de sociale toestanden hierbij in aanmerking nemen. Weliswaar, scheen de beloofde betere tijd, als vrucht van de "New Deal", spoedig aan te breken, doch in schier alle opzichten werd de gewekte hoop beschaamd. Het wil met die letere(?) tijden maar niet vlotten en wie nu, met de winter voor de deur, niet willens blind is, zal gereedelijk toestemmen, dat het er niet al te rooskleurig uitziet. Niet veel of in het geheel geen werk zijn de allergeeueste verschijnselen van den dag.

En zoo kwam Dankdag.

Als er gedankt zal worden dan moet er eerst iets zijn ontvangen, anders is danken onmogelijk. De Apostel wijst er in den tekst op, dat de gemeente *in en voor alles* zal danken. Hij zegt niet, dankt nu toch, als een goeden raad, die hij de gemeente wil geven, neen, maar hij komt met een bevel tot haar, dat zij danken *moet*. Zij moet danken voor alles, wat zij heeft ontvangen en dat met blijdschap. Het moet maar niet een werk der lippen zijn, zoodat er enkele woorden worden uitgesproken, doch de dank moet een vertolking zijn van wat er in het hart leeft, voor alles wat werd ontvangen en er nu blijdschap spreekt in het erkennen van die gaven.

De Apostel is daarmee geheel in overeenstemming met een der leidende en meest herhaalde vermaningen ons in de Schrift geteekend. Weest dankbaar! Zijt dankbaar ten allen tijde en over alle dingen! Dank, erken uw God voor alles, lezen we telkens weer als een vermaning, die de gemeente in het hart gegrift moet worden.

Deze vermaning bedoelt dan ook niet, om op Dankdag even saam te komen en nu eens iets apart te doen. wat op andere dagen achterwege zou kunnen worden gelaten. Dan ware het beter, om maar geen Dankdag te vieren. Het is niet naar de Schrift om eens per jaar een uurtje apart terzijde te zetten en den Heere te wijden voor dank en lof. Wie niet meer heeft dan den laatsten Donderdag in November als dag voor dank, die is der wereld gelijkvormig en toont hiermede duidelijk, dat de Schriftuurlijke idee van dank hem vreemd is.

Dankende *in alles* en u verblijdende *ten allen tijde*, is de regel welke de Apostel der gemeente voorhoudt in deze verzen. Waarom moet dat? Dankbaar te zijn houdt drieërlei in. In de eerste plaats, dat er gaven ontvangen en genoten zijn, die ons door den Heere

zijn geschonken. We hebben wat *ontvangen*, dat wil zeggen, wat ons werd geschonken is door ons blijmoedig aanvaardt. Hetgeen niet werd ontvangen kan nooit oorzaak voor dank zijn. In de tweede plaats, wordt de waarde van iets, dat geschonken wordt bepaald, door hem die haar gaf. Weliswaar, spreekt de tekst er niet van wie de gever is, maar het is wel duidelijk, dat de gever niemand anders zijn kan dan God de Heere. Op Dankdag blijven we niet bij het schepsel stilstaan, maar bij den Heere, Die Zijn volk alles gegeven heeft. Daarom volgt er in de derde plaats, dat we, waar we van Hem *alles* hebben ontvangen, Hem nu ook voor dat alles den dank toebrengen. We spreken den dank uit, omdat Hij het is, Die ons doet zien, dat alles wat we hebben ontvangen van Hem kwam en we vervuld door die wetenschap met blijdschap Hem erkennen. De Heere is de fontein waaruit al de gaven, die ons werden geschonken, toevloeiden.

Hem dankend voor *alles* wat Hij gaf.

Dankdag wordt niet bepaald door voor- of tegen-spoed, door wat ons beviel en wat ons minder aangenaam was, door wat het vleesch streelde of wel het vleesch zeer deed. Neen, maar, "dat regen en droogte, vruchtbare en onvruchtbare jaren, spijze en drank, gezondheid en krankheid, rijkdom en armoede en *alle* dingen, niet bij geval, maar van Zijne Vaderlijke hand ons toekomen". We hebben dan oog voor het ééne, dat de Heere de Gever is van al die gaven. Dit houdt dan ook beide, de goede en de zoogenaamde kwade dingen in. Zeker, te danken voor wat ons bevalt, wil de wereld ook nog wel, dat is, de wereld wil geheel in het algemeen nog wel een soort dankbetuiging uitspreken of uitschrijven en erkennen, dat het "Opperwezen", of de "Voorzienigheid" gezorgd heeft, maar om *in alles* en *ten allen tijde* blijde te zijn, is haar onmogelijk. Zij blijft bij de gaven staan en die gaven zijn immers niet de Gever? Zij kan het heel best buiten God, zoolang als er maar van alles volop is.

De Apostel wijst dan ook niet op die gaven als den diepsten grond voor het danken. Hij geeft een geheel andere reden op en zegt, "Want dit is de wil Gods in Christus Jezus over u". Hij zegt niet: Dit is Gods wil. Dan zou de vraag opkomen: Wat is die wil? En het antwoord zou dan zijn: Dat ge dankbaar zijt voor alles. Maar in de bijvoeging, "in Christus Jezus over u", ligt maar niet een koud wilsbegrip, doch een verklaring van wat, die wil is. Hij is in de eerste plaats, de uitdrukking van Gods eeuwigen wil Zijner liefde en genade. Van wat Hij met u heeft willen doen in Christus, namelijk, dat Hij u wilde genadig zijn. Daartoe gaf Hij Christus Jezus, als de God des Verbonds, opdat ge door het bloed van Zijn Zoon, met Hem verzoend zoudt zijn, en door Hem alle dingen zoudt ontvangen. Dat ge door Hem de zaligheid zoudt beërven en met Hem eeuwiglijk de gemeenschap des Verbonds zoudt smaken.

Gods wil met en over Zijn volk is, dat zij alle gaven

zullen zien en samentrekken op die ééne gave: de gave van Christus Jezus. Zijn wil komt dan ook als de uitdrukking van Zijn Goddelijk begeeren te voorschijn in den Geliefde. Niet als een koude wil, waarin slechts uitdrukking van Souvereiniteit ligt, doch, en dat naar den tekst, als de uitdrukking van Zijn Goddelijk erbarmen over Zijn volk.

Dankdag is dan ook pas volledig wanneer we zien, dat alle gaven, aardsche, natuurlijke, hemelsche, uit en ter wille van die ééne gave ons toekomen. In Christus Jezus en door Hem, roept God de Heere Zijn volk uit de duisternis in Zijn wonderbaar licht. In de gave Zijns Zoons, is het hoogste wat God kan schenken de gemeente gegeven en in die gave komt Gods liefde tot Zijn volk heerlijk tot openbaring. Maar daarin is dan ook den diepsten grond voor den dank gegeven. Ge hebt dan niet slechts enkele dingen, maar ge bezit met Hem alle dingen: Den vollen rijken Christus, in Wien al uw heil geborgen is.

Daarom moet de gemeente God in alles danken en ten allen tijde verblijd zijn. Kwade dingen schenkt Hij nooit. Weliswaar, maken wij ons steeds aan zondige onderscheidingen schuldig, juist dan, wanneer we die ééne gave en gever vergeten en niet zien, God als den Gever, reden waarom er geen blijdschap en geen dank werd gebracht. Maar alles wat de Heere gaf is vrucht van Zijn wil in Christus Jezus over ons. Hij trok uit de duisternis in Zijn licht, tot de grootmaking Zijns Naams. Hij onthield dikwijls voor datzelfde doel wat Gods kind meende te moeten ontvangen. Hij gaf naar dat Zijn liefde en wijsheid bepaalde, opdat we voor alles en wat Hij gaf en wat Hij onthield, ten allen tijde, dankbaar zouden zijn. Wordt de dankbaarheid bepaald door *de dingen* alleen, dan staat het er met Gods volk maar treurig bij, want dan werd hen ontzettend veel onthouden, dan heeft de wereld ook vandaag nog zooveel meer dan Gods kind. Dan zou er geen dank kunnen worden gebracht. Maar hoe de dingen ook ons toe mogen schijnen en van groote betekenis schijnen te zijn, zonder God hebben zij geen waarde, geven ook geen blijdschap, schoon de verantwoordelijkheid er grooter door wordt.

Met God hebt ge alles, is alles ook goed en werken alle dingen mede ten goede. Met Hem alleen hebt ge het leven, de blijdschap in en met alles en ten allen tijde. Daarvoor alleen kan dankbaarheid betoond, want zonder Hem is de dood. Om die reden is het, dat de Heere Zijn kind zoo menigmaal vele dingen onthoudt, opdat hij zou zoeken de dingen van Christus, de dingen Gods, de dingen die boven, en niet die beneden, zijn.

Of dit dan altijd de ervaring is? De Apostel voegt aan de vermaning tot dank en blijdschap nog één meer toe, namelijk: "Bidt zonder ophouden". Neen, er is geen dank wanneer Gods kind bij de pakken neer gaat zitten, om dan in valsche lijdelijkheid Gods water maar over Gods akker te laten loopen. Aan tweeërlei gevaar staan we in dezen bloot. Eenerzijds, dat we in

eigen kracht ons werpen op de middelen ons geschenken, de Heere buiten het leven plaatsen en eigen pad willen banen, anderzijds, dat we als gevoellooze menschen alles goedkeuren en den schijn aannemen van het eens te zijn met 's Heeren wil. Het zal wel goed zijn, niet, het is goed. In beider geval is er van dankbaarheid geen sprake.

Bidt, zonder ophouden. Maak uw nooden en behoeften den Heere bekend. Opent uwen mond en breng al uw zorgen voor Hem en laat die, naar Zijn wijsheid en liefde bepaald, vervullen. Ga tot Hem in het bewustzijn, dat ge zelf uw weg niet weet en ook niet kunt bepalen en ge dus alles van Hem moet en ook zult ontvangen, *overeenkomstig Zijn wil in Christus Jezus over u*. Laat aldus geheel het leven in Zijn hand, zoodat gansch den zwaren last u van de schouderen glijdt. Immers, bidden is in de nabijheid des Heeren te verkeeren en in die nabijheid in heilige schuchterheid onszelven gansch en al Hem toe te vertrouwen. Dan wordt Hij erkend in alles en smaakt ge die vrede en blijdschap, die de wereld niet kent. Dan bidt en dankt ge in alles en is er ten allen tijde blijdschap, dan wordt Zijn wil in Christus Jezus over u, ook *uw* wil.

W. V.

IN MEMORIAM

On Nov. 3, 1934 it pleased our Heavenly Father to snatch from this life by an automobile accident, my dearly beloved husband,

JOHN DE KRAKER,

at the age of 31 years.

I cannot understand why the Lord took him from my side, but I know He does all things in His infinite wisdom. And although my heart is grieved because of the bereavement, I may believe, and this is a great comfort to me, my husband entered the house of many mansions.

May the Lord sanctify this affliction unto my heart and may He comfort me in my bereavement.

Mrs. John De Kraker.

Hndsonville, Mich., Nov. 1934.

ZUCHT

Reeds kleurt de kim! Nu is de dag niet verre;
Vredeslicht in donk're nachten
Hebben wij op U gewacht,
Als de krijgsvlam schroeïend blaakte,
Naar Uw lafenis gesmacht.
Breek toch baan door duist're wolken,
Troost de wereld met Uw glans,
Breng Uw boodschap aan de volken,
Vredeszonne aan Oostertrans!
Een zacht gesuis verving het stormgeloei;
Bij gouden dageraad bleekt ook de laatste sterre,
Voor vredespalm wijkt oorlogsslavenboei.

The Plagues

We have now progressed to a vantage point of the multiplication of the wonders of the Lord that enables us to perceive what the Lord meant when He said to Moses, "See I have made thee a God to Pharaoh." Consider that Moses' hand, as holding all the wonders that have been placed in it, is most formidable, not by a power increated in Moses but by a might that is God's very own and thus one with His being, a might which He places at the disposal of His servant and exercises as often as His servant's hand, arm, is stretched out over Egypt in token that the predicted wonder now being worked is the doing of God. Moses is one with the Almighty by an indissoluble bond of faith, one with the wonder-working Jehovah. Joined is he, by this faith, to all His infinite resources, virtues, counsels, purposes and intentions. Moses does God's will, thinks His thoughts, wills His counsels, glories in His purposes, champions His cause, is thus of His party, and so prays that His will only be done, His program be executed, His name be hallowed and His kingdom come. In all his dealings with Pharaoh, he wills to be directed by the voice of God, so that of that voice he, as to the thoughts and intends of his heart, as to the prayers that pass over his lips, as to all his doing, is the extension, the living expression. When he speaks, God speaks and thus the introductory phrase to all his discourses is, "Thus saith the Lord". His outstretched arm is the token that God has stretched out His hand to smite Egypt with His wonder. And his prayers and intreaties are accomplishments of Him who is the author of prayer, works are they through which He seeks His own very Self.

Thus by attaching Moses to Self by a living faith, placing in Moses' hand His wonders, writing on the tables of the heart of Moses His law, filling Moses' mind with a knowledge of His counsels, co-operating with Moses' hand, arm, rod, answering Moses' prayers, the Lord makes Moses a God to Pharaoh. And a God to Pharaoh Moses indeed is. His threats come to pass. When he smites with his rod, the predicted miracle is worked. His intreaties are heard. Pharaoh is at his mercy, in his power. He has the serpent by the tail. Though the proud tyrant in his haughty indignation had mockingly declared, "Who is the Lord, that I should obey His voice" though he holds Moses in derision, it is evident that he secretly fears this earnest, silent man, is awed by his strange reserve, by his habitual speaking through Aaron his prophet. Only once, and this after the announcement of the eighth plague, does he threaten to slay Moses. But though he persists to the end in hardening his heart, he, during the process of the hardening, repeatedly returns to Moses to worship at his feet, to beg him to pray the Lord for the removal of the noisome plague. For his magicians can only imitate

the first three signs of the Lord, intensify under most favorable circumstances the first two plagues and thus join Jehovah in smiting him. Since this is all his gods can do for him, he time and again finds himself under the necessity of casting himself upon the willingness of Moses to intreat for him that there may be some respite. Yet though through this action of his he actually declares that Jehovah is God and that the gods before whom he prostrates himself are vanity, he persist in refusing to harken unto the voice of God's command.

As to Moses, in agreement with his being God unto Pharaoh, "he is very great in the land of Egypt, in the sight of Pharaoh's servants, and in the sight of all the people." So was he exalted. Ex. 11:3b. It is also in his being God unto Pharaoh, and in his being great in consequence thereof in the land of Egypt, that Moses rises before our eye as the pre-figuration, a prophetic type, of Him — Christ Jesus — Whom, as He had made Himself of no reputation, God highly exalted, gave a name which is above every name: that at His name every knee should bow, of things in heaven, and things in earth, and things under the earth . . . so unto Him was given all power in heaven and on earth so that He too was made God unto Pharaoh, unto the heathen who rage, unto the people who imagine a vain thing, unto the kings of the earth who set themselves and take counsel together, saying "let us break their bands asunder and cast away their cords from us." Unto Him is given the heathen for His inheritance, the uttermost parts of the earth, as His possession. And He shall break them with a rod of iron, and shall dash them in pieces like a potter's vessel. And he reigns in the midst of His enemies, not by a power increased in His humanity but yet by a power that though God's, can truly be the possession of the man Jesus, as the person of this man is the person of the Son of God.

And as to Christ's followers, they reign with Him, overcome the world; for they are engrafted in Him by a living faith. Hence, His power, His conquests both moral and physical, His victories, His reign, are theirs. And their victory, too, is their faith.

It may further be observed at this juncture that the nine plagues divide into three triplets, progressing to the appalling tenth. Thus the prelude to the first of each triplet or series, the first, fourth and seventh, is the command of God to Moses to announce to Pharaoh the specified plague "early in the morning". The second plague of each series is introduced by the command to predict in Pharaoh's hearing the specified plague but not "early in the morning", while the last of each triplet overtakes Pharaoh unannounced and thus suddenly. This must have a meaning. The process of Pharaoh's hardening is characterized by development to which there are three stages. And each stage is reached after the evidence of the three plagues of each series has been rejected. As the series are

brought into being and made to overtake Pharaoh, his heart becomes increasingly hard, so that when the time is at hand for the sending of the last plague of each series, Pharaoh's guilt has so increased that the last of each three judgments of the Lord overtake him unannounced. Thus each of the last of the thrice three plagues mark a new stage in the process of hardening, so that when the nine plagues have been laid upon Pharaoh's heart, he has filled his measure of iniquity and has ripened for the final judgment.

G. M. O.

IN MEMORIAM

Den 9den November, l. l., behaagde het den Heere uit ons midden weg te nemen onze beminde Broeder en Mede-ambtsdrager,

JAN NIJKAMP,

in den hoogen ouderdom van 82 jaren en bijna 2 maanden.

Dat hij is ingegaan in de volmaaktheid waarnaar hij verlangde door Hem, Die "de Eersteling is geworden, dergenen, die ontslapen zijn" is ons aller troost in dit verlies.

Moge de Heere balsem gieten in de geslagene wonden en vooral de oude weduwe met Zijne genade vervullen.

Namens den kerkeraad der Prot. Geref. Gemeente te Sioux Center, Iowa,

R. Veldman, Pres.
J. Broek, Scriba.

IN MEMORIAM

Het behaagde den Heere plotseling uit ons midden weg te nemen door den onverbiddelijken dood onzen geliefden Zoen, Man en Broeder,

JOHN DE KRAKER,

op den leeftijd van 31 jaar.

Zwaar valt ons dit verlies, doch wij wenschen Gode te zwijgen, wiens doen enkel wijsheid is. Psalm 73:24.

De diepbedroefde familie,

Mr. and Mrs. Jozias De Kraker Sr.
Mrs. John De Kraker
Mr. and Mrs. Jozias De Kraker
Mr. and Mrs. Pieter De Kraker
Mr. and Mrs. John De Goede
Mr. and Mrs. Anthonie W. De Kraker
Mr. and Mrs. William M. De Kraker
Mr. and Mrs. Jake Schut
Mr. and Mrs. Dave Hovinga
Mr. and Mrs. Henry Schut
Mr. and Mrs. Albert Talsma
Mr. and Mrs. Dick Schreur
Mr. and Mrs. Marinus De Kraker

Hudsonville, Mich. Nov. 1934.

Ingezonden

WHAT NEXT?

Bovenstaande vraag kwam onwillekeurig in mij op, toen ik de opmerkingen van br. J. Cammenga nog eens over las, de Field Day onzer Christelijke Scholen, gehouden 23 Aug., l.l., betreffende. Vooral heb ik het oog op de opmerkingen aangaande het program. Het is zoo, ik stem het volkomen toe, "America The Beautiful" was zeker als openingsnummer ongepast. Maar wat dan? Het gaat toch ook niet aan om met de Christelijke Gereformeerden uit volle borst te zingen, "Zij zullen het niet hebben, de goden dezer eeuw", want als wij aan de Drie Punten denken, dan zingen we het ook met het oog op de Christelijke Gereformeerden. En ik meen, dat de vergadering uit Prot. Reformed en Chr. Reformed bestond dien dag.

De schrijver van bovengenoemde opmerkingen zegt ons verder, dat prof. Berkhof zonder twijfel in zijn rede er rekening mee had gehouden, dat hij voor een gemengd gehoor (van Prot. Ref. en Chr. Ref.) optrad. Als dat waar is, dan is dat wel wat erg. Is het dan zoo, dat de spreker menschen wilde behagen? Indien ja, waar blijft dan zijn "eerwaardigheid"? Maar bovendien, is het wel gepast om van iemand te spreken als "eerwaarde", die onzen God voorstelt gelijk Pighius dat doet; die leert, dat God alle menschen wil zaligen, dat is, allen, die onder het gehoor des Evangelies verkeeren of komen, ook de verworpenen? Lees maar eens Berkhof's "De Drie Punten in Alle Deelen Gereformeerd". Door en door Arminiaansch is dat boekje. Iast het dan wel een belijder der Prot. Geref. waarheid, om van zoo iemand te spreken als "zijn eerwaarde". Heeft hij zich juist niet alle eer onwaardig gemaakt? En hoe is het mogelijk, dat de spreker "zuivere lijnen" trok in zijn rede, als hij eerst reeds rekende met zijn gemengd gehoor en als we verder in aanmerking nemen, welk een werkzaam aandeel hij in 1924 heeft gehad in het opstellen van de "Drie Punten". Berkhof's Godsbeschouwing deugt toch immers niet? Hoe kan men dan zuivere lijnen bij den spreker vinden?

Maar deed hij dat? Het komt mij voor van niet. Let eens op het eerste antwoord, dat spreker gaf op de vraag: Hoe kunnen onze Chr. Scholen voordeel trekken uit de z.g. depressie? Het antwoord was: wanneer de depressie ons als volk Gods tot verootmoediging leidt. Zie, broeder, dat is geen zuivere lijn. De depressie leidt ons nooit tot verootmoediging. Dat doet alleen de genade onzes Gods. En dit weet ge ook wel. Genade is niet gemeen. Genade zit niet in voorspoed en evenmin in de depressie.

Maar wat dunkt u? Indien de Chr. Gereformeerden zich zouden verootmoedigen en ze zouden zich niet verootmoedigen voor hetgeen in 1924 door hen is gedaan, zou dat Gode welbehagelijk zijn? Of had Berk-

hof daarop misschien het oog? Het is wel te hopen, schoon het waarschijnlijk ver van zijne gedachten was. Maar hoe kan men dan spreken van verootmoediging? Men kan toch niet de helft van zijne zonden belijden en blijven wandelen in de andere helft? Wie zich verootmoedigt, belijdt al zijne zonden. Stuksgewijze kan men zijne zonden niet belijden. Dat kunnen de Chr. Gereformeerden ook niet.

En let dan op het tweede antwoord, dat prof. Berkhof op bovengenoemde vraag gaf, n.l.: Als wij de waarde van het Chr. Onderwijs voor de verbondskinderen mogen zien. Ik ben het met dit laatste goed eens, mits men dan ook nadruk legt op de absolute souvereiniteit Gods en eene zuivere verbondsbeschouwing heeft. Daar komt het maar op aan. Anders beteekent dit tweede antwoord niets. En wat dunkt u, kunnen wij die bij prof. Berkhof vinden? Ge weet wel beter.

Zie, broeder, het is mijne overtuiging, dat men wat voorzichtiger moet zijn met lofuitgingen over hen, die de Arminiaansche richting zijn toegedaan. Men laat bij ons lezend publiek zoo den indruk, dat de beginselen, die ons scheiden van de Chr. Gereformeerden, niet zoo zwaar wegen en dat men ook op grond van de "Drie Punten" nog wel zuivere lijnen kan trekken. En dit laatste kan nooit.

Dank voor de plaatsing.

O. Van Ellen

Grand Rapids, Mich.

I COR. 15:29

Broeder T. V. van R., Calif., schrijft ons:

Zou u mij ook een antwoord kunnen geven in de S. B. op de volgende vraag:

Wat is de beteekenis van I Cor. 15:29? Deze plaats is voor mij zeer onduidelijk.

Antwoord:

Een paar jaren terug is over deze vraag een tamelijk uitvoerige discussie gevoerd in ons blad. Ik kan de nummers en de jaargang van onzen S. B., waarin deze discussie voorkomt, op het oogenblik mij niet herinneren en, waar ik geen inhoudsregister bezit, zou het mij thans teveel tijd nemen om het na te snuffelen.

Wil de vrager de moeite zich getroosten om dit eens op te zoeken en mij mee te deelen of de gevoerde discussie hem bevredigt?

H. H.

God openbaart Zijne gedachten niet "aan de wijzen en verstandigen", maar aan de "kinderkens".